

BRAD  
THOR



POUZITÍ  
SÍLY

# Použití síly

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na  
**www.cpress.cz**  
**www.albatrosmedia.cz**



**Brad Thor**

**Použití síly – e-kniha**  
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.  
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu majitelů práv.

  
**ALBATROS** MEDIA a.s.

# Použití síly

BRAD THOR

CPress  
Brno  
2018

# Použití síly

**Brad Thor**

**Překlad:** Jan Benda

**Jazyková korektura:** Kateřina Hošková

**Obálka:** Adam Pižurný

**Odpovědný redaktor:** Dalibor Kumor

**Technický redaktor:** Radek Střecha

Authorized translation from the English language edition Use of Force.

Copyright © 2017 by Brad Thor

Translation © Jan Benda, 2018

Objednávky knih:

[www.albatrosmedia.cz](http://www.albatrosmedia.cz)

[eshop@albatrosmedia.cz](mailto:eshop@albatrosmedia.cz)

bezplatná linka 800 555 513

ISBN tištěné verze 978-80-264-2172-6

ISBN e-knihy 978-80-264-2288-4 (1. zveřejnění, 2018)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

Vydalo nakladatelství CPress v Brně roku 2018 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 34712.

© Albatros Media a. s., 2018. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

  
**ALBATROS MEDIA**

Brad Thor rovněž napsal:

*Cizí agent*  
*Mravní kodex*

*Pro Duaneho „Deweyho“ Clarridge,  
Držitele půlnoční hlídky.  
Bůh s tebou.*

*Citius venit malum quam revertitur.*

Zlo se na scénu vkrádá rychle, opouští ji však pomalu.





# PROLOG

---

ITALSKÉ ÚSTŘEDÍ POBŘEŽNÍ STRÁŽE  
NÁMOŘNÍ ZÁCHRANNÉ KOORDINAČNÍ CENTRUM  
ŘÍM

**B**udovou otrásl o zaburácení hromu a námořní poručík Pietro Renzi, oblečen v bílé uniformě, zvednul telefon před sebou.

„Mayday. Mayday,“ volal hlas anglicky se silným přízvukem. „Moje zeměpisná šířka je N, tři, tři, čtyři, devět.“

Renzi luskl prsty, aby upoutal pozornost svých kolegů. „Tři, tři, míníte tím *stupně*?“ Otázal se.

„Čtyři, devět,“ dodal volající.

Přesně takového telefonátu se Renzi a jeho tým dnes večer obávali. Pašeráci severoafrických uprchlíků byli nelidští a záleželo jim výhradně na penězích. Jakmile dostali zapláceno, naložili své pasažéry do člunů či lodí nezpůsobilých k plavbě po moři, hodili do nich kompas, satelitní telefon s navoleným tísňovým číslem *Guardia Costiera* a nasměrovali je k Itálii.

Málokdy jim poskytli dostatek paliva na celou cestu. A ještě vzácněji s nimi probrali předpověď počasí. Moře se mělo dnes v noci podle předpovědi počasí vzdouvat až do výše patnácti metrů a řádění živlů se neustále zhoršovalo.

„Třicet tři stupňů, čtyřicet devět minut severně,“ odpověděl Renzi a potvrdil tak pozici volajícího.

„Ano.“

„A ta čísla pod těmito? Potřebuji i ta další čísla.“

„Prosím,“ zapřísahal ho muž. „Baterie je skoro vybitá.“

„Pane, uklidněte se. Musíte mi nahlásit ta ostatní čísla.“

Uprchlík je přečetl z obrazovky: „Jedna, tři, tečka, čtyři, jedna.“

Renzi zadal úplné souřadnice do svého počítače: 33°49'N–13°41'E. Poloha plavidla v tísní se objevila na obrovské obrazovce v přední části operačního centra. Plavidlo se nalézalo sto dvacet námořních mil od ostrova Lampedusa, italského nejjižnějšího území.

„Prosím, prosím, musíte nám pomoci,“ ozvalo se úpěnlivě z telefonu. „V lodi je spousta vody. Potápíme se.“

„Pane, prosím. Pošleme vám pomoc, ale musíte zůstat klidný. Kolik lidí je na palubě?“

„Sto padesát osob. Hodně žen. Hodně dětí. *Prosím*, pospěšte si. Jsme v nebezpečí. *Potápíme se*.“

Italská helikoptéra pobřežní stráž nepřicházela absolutně v úvahu. Loď se nacházela příliš daleko a plavilo se na ní příliš mnoho lidí.

Poručík Renzi studoval v přední části místnosti obrazovku s polohami lodí a člunů plujících v centrálním Středozemním moři. Hledal na ní konkrétní plavidlo, které by bylo dostatečně blízko a mohlo tak přispěchat na pomoc.

Žádné však nenašel. Ostřílení kapitáni se již odchýlili od kurzu, jímž smršť uháněla. Než k nim nějaká loď dorazí, uplynou hodiny.

„Haló?“ Ozval se hlas z telefonu. „Haló? Slyšíte mě, prosím vás?“

„Ano, slyším vás.“

„Vlny jsou velmi vysoké. Všem lidem je špatně. Potřebujeme vaši pomoc.“

„Pane,“ odpověděl poručík Renzi ve snaze uprchlíka ukonejšit, „posíláme vašim směrem záchrannou loď, ale musíte zůstat klidný.“

„Okay, okay.“

„Teď mi povězte, kolik máte flotačních prostředků.“

„*Flotačních prostředků?*“ Zopakoval jeho otázku muž.

„Záchranných vest,“ upřesnil svoji otázku Renzi. „Kolik máte *záchranných vest?*“

Telefon na chvíli oněměl a muž tlumočil kapitánovu otázku ve svém rodném jazyce ostatním pasažérům. Když se opět ozval, ztuhla Renzimu po jeho odpovědi krev v žilách: „Žádné záchranné vesty nemáme.“

# KAPITOLA 1

---

FESTIVAL BURNING MAN  
BLACK ROCK DESERT, NEVADA  
O DVA DNY POZDĚJI

**S**cot Harvath tady neměl co pohledávat. CIA neměla dovoleno provádět operace v rámci Spojených států – a pro tu, na niž se právě chystal, to platilo obzvlášť. Avšak zoufalé časy si žádají zoufalé činy.

Sedmidenní událost Burning man byl extrémní týdenní festival o letním slunovratu, který se odehrával na rovném, pravěkém dnu jezera vzdáleném tři hodiny cesty od Rena v Nevadě. Šokující kostýmy se zde těšily velké oblibě – a stejně tak i „vkusná“ nahota. Kostýmů zde byla k vidění celá paleta, od Šíleného Maxe ke karnevalu v Riu.

Vzhledem k jeho fyzické zdatnosti by si toho na sebe ani moc brát nemusel a v pohodě by mezi účastníky zapadl. Ovšem to nebyl jeho styl. Také by to nedávalo smysl, s ohledem na jeho poslání.

Místo toho si pět stop a deset palců vysoký Harvath s pískově hnědými vlasy a ledově modrýma očima oblékl kabát kontinentální armády a obličej si pomaloval válečnými barvami Čeroků, jež zakrývaly jeho pohledné rysy.

Opět se zvedl vítr. Posunul si steampunkové brýle na oči a svoji tvář zahalil do keříje. V celé oblasti vířila mračna jemného alkalického prachu pokrývajícího playu. Viditelnost se snižovala.

„Padesát metrů,“ ozval se cizí hlas ve sluchátku zatlačeném hluboko do jeho levého ucha. Neustával v chůzi a pohledem pátral po okolí zleva doprava.

Festival se konal v prozatímní „metropoli“ s názvem Black Rock City, vybudované v Black Rock Desert. S více než sedmdesáti tisíci účastníky převyšoval počet návštěvníků BRC Londýnskou City dvojnásobně.

Shora připomínal festival svým tvarem velké C, respektive dvě třetiny kruhu. Vypadal jako detailní pláněk Hvězdy smrti, jejíž řádný kus někdo odstřelil.

„Muž“ – obrovská figurína, která bude zapálena o sobotní noci – stál na opačné straně „Céčka“ ve vzdálenosti jedné a půl míle a od jeho středu jej dělilo čtvrt míle.

V Black Rock City nebyl k mání žádný nocleh, jen to, co jste si sem dopravili (a poté zase odvezli) svépomocí. „Paliči“ (tak se říkalo účastníkům festivalu) trávili v měsících před touto událostí dlouhé chvíle nad plánky podrobně tematických kempů a vesnic. V luxusních kempech „na klíč“, postavených speciálně pro pracháče, se prvního dne festivalu ubytovávali výhradně oni velcí zazobanci, kteří obvyčejně přilétali vrtulníkem.

Kempům pro bohaté se kontroverzností téměř vyrovnal tzv. „Kidsvill“. Jednalo se o jeden z největších kempů na festivalu, který sloužil jako ubytování pro rodiny s dětmi – zajímavá volba na takové akci pro dospělé. Nicméně tento rok sem se svými rodiči zavítalo cirka tisíc dětí.

Armáda dobrovolníků, rozšířená o soukromou ochranku, kontrolovala každé vozidlo přijíždějící na festival. Dobrovolníkům příležitostně asistovali policisté pracující v utajení.

Z důvodu hustého provozu, umocněného bezstarostnou atmosférou události, bylo nemožné dělat cokoli důkladně. Nejvíce situace připomínala bezpečnostní „divadlo“.

Místní i státní muži zákona, stejně jako strážci parku z Úřadu pro správu půdního fondu, vykonávali na festivalu obchůzky. Ale dokud jste otevřeně neužívali drogy nebo nepodávali alkohol nezletilým, unikli jste jejich pozornosti snadno. Měli plné ruce práce, a to tahle fráze míru jejich vytížení ani zdaleka nevystihuje. Nebyl proto žádný div, že tato událost upoutala pozornost teroristů.

Hlas v Harvathově uchu promluvil znovu. „Už bys ho měl vidět.“

Zastavil se, přiložil si k ústům lahev s vodou a při této příležitosti se rozhlédl kolem.

Ve větru se třepotaly transparenty a stanové celtly. Stál tady provizorní bar 7 Deadly Gins, něco s názvem Kemp Woo Woo, další místo pojmenované No Bikiny atol a enkláva Toxic Disco Clam. Hned za ní parkoval modrý karavan.

„Vidím ho,“ odpověděl Harvath a odhodil lahev s vodou.

„Hej!“ Postěžovala si na jeho počínání žena za ním, leč on ji ignoroval a pokračoval v chůzi. Zašel až příliš daleko, než aby nechal Hamzu Rahima pláchnout.

Kromě prachu byl večerní vzduch prosycen kouřem z táboráků a sudů s ohněm. Ze všech stran halasila hudba. Mimo dohled rachotily ukryté naftové generátory, které poháněly za hlubokého hučení gramofonové talíře, zvukové systémy a obrovské světelné show. Na playe točili tanečníci planoucími koulemi na dlouhých řetězech. Pohyblivé umělecké exponáty, osvětlené zářivými světly z jednoho konce na druhý, plivaly na noční oblohu oheň.

Pomalým obloukem prošel kolem kempu s modrým karavanem. Zdálo se, že všichni jsou namačkaní ve velkém stanu, v němž přečkávají prашnou bouři řádící venku, a šťastně se oddávají paření.

Po projetí skupiny kol osvětlených synchronizovanými LED světly se Harvath přiblížil ke karavanu.

Uvnitř se nesvítilo. Zkusil štěstí a zamžoural do několika oken, narazil však na zatažené rolety. Čelní sklo zakrývalo stínidlo.

Přitiskl ucho na dveře a zaposlouchal se. *Ticho*. Jestli uvnitř nějakí lidé byli, ani nedutali.

Pokusil se dveře otevřít, byly však zamčené.

Vytáhl sadu pakličů a ohlížel se přitom přes rameno, aby se ujistil, že jej nikdo nepozoruje. Na odemknutí dveří mu stačilo několik vteřin. Našrouboval na svůj Sig Sauer tlumič a vklouzl dovnitř.

I přes keřjku jej do nosu praštil hrozný zápach evokující staré cigarety a špatně spláchnutý záchod. Sundal si brýle a počkal, až jeho oči novému prostředí přivyknou.

Po stole se povalovaly talíře s napůl snědeným jídlem a ve dřezu spatřil naskládané nádoby. K madlu jednoho ze šuplíků byl přivázaný bílý

plastikový pytel na odpadky praskající ve švech. Čalounění bylo potřhané, koberce zašpiněné a vše pokrýval film tvořený prachem z playe. Hamza Rahim žil jako zvíře.

Harvath si všimnul něčeho na podlaze a sehnul se, aby to zvedl. *Kusy elektrického drátu*. Srdce se mu náhle rozbušilo rychleji.

Kam až informace kohokoli z CIA sahaly, Rahima na festival vyslali za účelem pozorování před útokem. Měl nashromáždit informace a následně je předat svým šéfům. Harvathovým úkolem bylo Rahima sebrat a rozbít jeho síť pomoci jakýchkoli nezbytných prostředků. Dráty nicméně naznačovaly, že by informace CIA mohly být nebezpečně nepřesné. S pistolí v pohotovosti se plížil do zadní části vozidla.

Nejprve zkontroloval malou skříň plnou harampádí. Poté se mu pohled zastavil na soupravě patrových postelí stojící naproti – v obou se spalo. *Zlé znamení*. Rahima neměli doprovázet žádní společníci.

Za patrovými palandami objevil hlavní část karavanu. V posteli, kterou zde našel, také někdo spával.

Zbývalo prohledat poslední místo: koupelnu.

Dveře do ní byly zavřené. Postavil se stranou a pomalu zkusil vzít za kliku. *Zamčeno*.

Napínal sluch a pátral po jakémkoli zvuku, leč slyšel pouze dunění a pulzaci taneční muziky zvenčí.

Předstoupil před dveře, zvednul nohu a kopl přímo do míst s klikou, z níž zbyl posléze jen holý otvor.

Jelikož byly panty na vnější straně, měly se dveře otvírat k němu.

Harvath držel nyní pistolí jen jednou rukou, zatímco tu druhou natahoval ke dveřím – a právě v tom okamžiku situace nabrala nebezpečné obrotky.

## KAPITOLA 2

---

**M**už s charakteristickými středovýchodními rysy rozkopl dveře od koupelny a mrštil obsah velkého plastového kelímku do míst, kde tušil Harvathovu přítomnost.

Vysoce žíravý koktejl namíchaný z čističe odpadů a domácího bělidla proletěl kolem Harvatha a jeho obsah vystříkl na zeď a okenní rolety nalevo od něj.

Harvath odpověděl na útok úderem pistole do kořene mužova nosu.

Kolena jeho protivníka ihned ochabla a začala se mu podlamovat. Harvath se přihnul za něj, obtočil svoji levou ruku kolem nepřítelova krku a dožadoval se odpovědi: „Kde je Hamza Rahim?“

Muž, jenž musel Harvatha vidět nakukovat do oken karavanu nebo jej slyšel vejít, sebou cukal.

Harvath zareagoval na jeho vzpírání opětovným úderem, který mu tentokrát zasadil do spánku. „Kde je? Kde je Rahim?“

Útočník nepřestával klást odpor a Harvath tedy namířil pistoli na jeho levé chodidlo a stiskl spoušť.

Rahimův společník vykřikl natolik hlasitě, až mu musel Harvath zakrýt ústa rukou z důvodných obav, že by jeho jekot mohl přitáhnout něčí pozornost. „Vyklap, kde je Rahim, nebo ti prostřelím i tu druhou hnátu.“

Muž se po Harvathovi ohnal. Jakmile tak učinil, všiml si Harvath dvou chybějících prstů na jeho levé ruce. Harvathovy nejhorší obavy se naplnily. *Tento maník vyrábí bomby.*

Harvathovi v mysli nyní vířilo ještě více otázek, ale oči, nos i krk měl v jednom ohni kvůli jedovatému plynnému mraku, který vytvořila

bomba vyrobená z bělidla. Potřebovali z toho zatraceného karavanu vypadnout.

Harvathova levačka stále pevně svírala mužův krk, zatímco mu vrazil tlumič pistole do zad a tlačil jej do přední části vozidla. V půli cesty se někdo objevil u dveří.

Postava na sobě měla cosi, co připomínalo roucho mnicha, a neforemnou masku z chromu. Rovněž držela zbraň, a než stačil Harvath zareagovat, začala z ní střílet.

Využíval výrobce bomb coby lidský štít, než musel jeho mrtvolné tělo pustit a skočit do úkrytu. Salvy výstřelů vycházející z útočnickovy pistole v chromové masce nadále devastovaly vozidlo.

Harvath chtěl palbu opětovat, leč výhled mu zakrýval toxický mrak. Stěží popadal dech.

Prostřelil jedno ze zadních oken, pomocí pistole odstranil rozbité sklo, vyskočil ven a tvrdě dopadl na zem.

Instinkty mu napovídaly, aby se převalil pod karavan a ukryl se, ovšem věděl, že chlor v plynném skupenství je těžší než vzduch. Kdyby z karavanu unikly nějaké výpary ven, nahromadily by se pod vozidlem. Potřeboval se od něj tedy urychleně přesunout jinam.

Kropil přední část obytného vozu tlumenými výstřely ze Sig Sauera a doštrachal se za nedaleko stojící pick-up v naději, že prachová bouře pomůže jeho manévr skrýt.

U pick-upu si opět nasadil brýle, přitáhl kefiju a snažil se popadnout dech. Plíce měl v jednom ohni. Jak moc za to mohl prach z playe společně s námahou, a kolik toho měl na svědomí plynný chlor, netušil. Pouze věděl, že jej po čertech bolí hrudník.

„Rahim není sám,“ zakašlal do vysílačky. „V karavanu byl někdo další.“

„Kdo?“ Zeptal se hlas.

„Výrobce bomb. Nejsou tady kvůli průzkumu, chtějí *zaučít*.“

„*Ježíši*. Dostals je?“

„Výrobce bomb to má za sebou, ale Rahim je na útěku. Má na sobě hnedou róbu a ksicht zakrytej maskou z chromu. Vypusť dron.“



„V té bouři nevydrží.“

„Na to kašlu. Dostaň ho do vzduchu. *Hned.*“

„Rozumím,“ odpověděl hlas.

Harvath přebil svoji pistoli, a než se vyhrnul zpoza pick-upu, vydal poslední rozkaz: „Vyříd vyprošťovacímu týmu, aby se rozdělil. Musíme Rahima najít.“

„A až ho najdeme?“

„Tak ho odděláme.“

S tím konverzací ukončil a svůj dočasný úkryt opustil.

Mike Haney byl chytrý chlapík. CIA po něm sáhla před dvěma lety. Než se přidal k jejich tajné polovojenské detašované jednotce známé pod názvem Special Operation Group (oddělení speciálních operací), sloužil jako průzkumník u námořní pěchoty. Harvath věděl, že se na něj může spolehnout.

Vyprošťovací tým tvořili čtyři další, velice zkušené bývalí vojáci: Navy SEAL Tim Barton; příslušník Delta Force Tyler Staelin; Zelený baret Jack Gage; a Matt Morrison, který sloužil, stejně jako Haney, u průzkumníků u námořní pěchoty.

Zatímco Haney vše řídil z velkého zájezdového autobusu, který využívali jako operační základnu, vyprošťovací tým se nacházel o několik bloků dál v dosti modifikovaném golfovém vozíku pro šest osob.

Ačkoli bylo Black Rock City navrženo pro chodce a kola, dokázali vozítko protlačit dovnitř – určeným lidem předali dokumentaci „potvrzující“ invaliditu jednoho ze členů týmu.

Pod jednou řadou sedadel měl vozík úložný prostor, dost objemný na to, aby v něm mohli Rahima ukrýt a propašovat ho ven. Další řada sedadel ukrývala skrytou přihrádku, již využili pro přepravu svých zbraní do areálu.

Vozítko „vyzdobili“ pomocí barvy ve spreji, vánočních světýlek a plovacích nudičů zakoupených po cestě do areálu. Vypadalo strašně, ale jim to bylo ukradené. Dokud to sloužilo svému účelu, na ničem jiném nezáleželo.

Rahim se nemohl dostat daleko. Harvath odšrouboval z pistole tlumič, vrátil ji pod kabát a pohyboval se od stanu ke stanu.

Poblíž umělecké instalace tvořené telefonními automaty, která nabízela „Rozmluvu s Bohem“, popsal Rahimův kostým dalším návštěvníkům festivalu a vyzvídal, jestli někdo jeho „přítele“ neviděl.

Žena v motorkářské helmě (a jinak v podstatě nahá) přisvědčila, a ukázala na silnici a doleva. Harvath jí poděkoval a odpoklonkoval se.

Nad Black Rock City se stále valila mračna prachu, leč viditelnost se zlepšovala. Harvath tlumočil svoji pozici Haneymu a vyzval ho, aby instruoval členy vyprošťovacího týmu, kteří měli začít s obklíčováním. Jakmile však své instrukce předal, spatřil před sebou figuru v róbě mnicha a masce z chromu.

Zrychlil a snažil se „mnicha“ dohnat. Muž se proplétal jedním kempem za druhým a proklouzával mu mezi zaparkovanými vozidly, stany a haldami zásob. Vyhýbal se veškerým otevřeným prostranstvím. Někdo jej naučil dobrým špionážním praktikám.

„Kde je můj dron, Haneyi?“ Ptal se Harvath kolegy, když přeskočil paletu s balenou vodou a pokračoval dál.

„Přilétá do cílové oblasti. Zbývá třicet sekund.“

„Ten týpek bude za třicet sekund v tahu. Rychle.“

„Mám ho,“ řekl další hlas v Harvathově sluchátku. Harvath hlas přiřadil Staelinovi z Delta Force, který tvořil tým se SEALem Bartonem.

„Kde jsi?“

Staelin udal svoji polohu.

„To je pořád dva bloky odsud,“ odpověděl Harvath. „Máš špatného chlapa.“

„Blbost. Dívám se přímo na něj. Hnědé roucho mnicha, chromová maska.“

## KAPITOLA 3

---

„Drž se ho,“ přikázal Harvath a nebyl si jistý, čemu to u všech řadů čelí, či koho v této chvíli sleduje. „Ale ať tě nezmerčí.“  
„Rozumím,“ odpověděl Staelin.

„Haneyi...“ začal Harvath, leč kolega jej přerušil.

„Máš ho nad hlavou.“

Vytáhl z kapsy kabátu malé infračervené signalizační zařízení a za chůze si ho připnul na klopu. „Máš mě?“

„Vydrž,“ odpověděl Haney a pomocí infračervené kamery na dronu se pokoušel nalézt Harvatha. Konečně se opět ohlásil: „Mám tě.“

„Vidím před sebou osobu v róbě mnicha,“ oznámil mu Harvath. „Jde stejným směrem a žene, jako by měl zpoždění na pracovní pohovor. Vidíš ho?“

Haney se před odpovědí na okamžik odmlčel. „Negativní. Vidím kulový.“

„Co tím myslíš?“

„Tím *myslím*, že ho nevidím. Dron se nechytá.“

Znenadání se ve vysílače ozval další hlas. Patřil Morrisonovi, druhému mariňákovi, který tvořil tým s Gagem, Zeleným baretem. „Vidím ho.“

„Udej svoji pozici,“ přikázal Harvath.

Morrison mu odpověděl a tentokrát zareagoval Haney: „Od Harvatha i Staelina seš na míle daleko. Vy chlapi se honíte za třema chlápky.“

„*Do hajzlu*, pomyslel si Harvath. *Kolik tady těch maníků je?* „Všichni zapněte svá signalizační zařízení,“ rozkázal.

Ve vysílače se ozvalo sborové „rozumím“, jak muži aktivovali zařízení vydávající infračervené světlo, viditelné pouze infračervenou kamerou drohu. „Zapnuto.“

Vzhledem k odstřížkům drátů a přítomnosti výrobce bomb se tady schovalo k něčemu nekalému. *Ale mělo k tomu dojít dnes večer? Nebo se jen seznamují se současnou situací a možná čekají na pozitřejší noc, až bude na jednom místě pohromadě více paličů?* Tato hádanka nešla rozluštit. Věděl pouze to, že minimálně jeden z jejich protivníků je ozbrojený. A pokud to platí pro jednoho, u ostatních to bude stejné.

Harvath opět promluvil do vysílačky a instruoval Haneye, aby na mapě stanovil přesnou polohu zbylých dvou osob. V duchu se pokusil představit si situační plánek Black Rock City. *Kam ksakru míří? A co je důležitější, čekají tam další Rahimovi nohsledi?*

Nicméně nejpalcivější otázka zněla, *Od čeho je vyrušil? Nastražovali právě bombu? Nenastražili ji už? Nebo měli za lubem něco úplně jiného?*

Když se za několik okamžiků v jeho sluchátku opět ozval Haneyův hlas, neměl dobré zprávy. „Nevidím je.“

„Může za to počasí?“ Zeptal se Harvath, ačkoli jeho indikátor v žaludku mu napovídal, že počasím to není.

„Negativní. Ať už na sobě mají cokoli, jejich tepelná stopa se přes to nedostane.“

*Zatraceně. Další špionážní praktiky.* Tihle týpci věděli, jak se nenechat výsledovat infračerveným světlem. Harvathovy nejhorší obavy se potvrdily.

„Když vezmeš v potaz směr jejich pohybu,“ zeptal se, „kam podle tebe míří?“

Haney zkoumal mapu festivalu na panelu před sebou. „Těžko říct.“

„Vžij se do jejich myšlení.“

„Už se stalo, ale každý tento tematický kemp zavání symbolismem.“

Do jejich hovoru vpadl Staelin. „Náš chlap se právě vrátil zpátky, zatočil ostře doleva a jde na západ.“

Za chvíli se přihlásil Morrison: „Náš cíl to vzal zrovna zkratkou přes dva kempy. Směřuje na východ.“

Figura v kápi, kterou sledoval Harvath, se zastavila a rozhlédla kolem, jako kdyby ověřovala svoji pozici, a posléze se vydala na sever. *Všichni se pohybovali určitým směrem.*

„Kam si to šinou, Mikeu?“ Otázal se Harvath a držel se přitom svého cíle. „No tak. Přemejšlej.“

„Dyť ti to povídám – těžko říct.“

V té chvíli Morrison prohodil: „Vím, kam jde můj cíl. Musíme ho čapnout *ted*.“

„Pomalů,“ varoval jej Harvath. „Kam se žene?“

„Do *Kidsvillu* – rodinnýho kempu.“

Naléhavost situace nabyla ihned nového významu. Museli jednat.

Harvath prošel kolem dalšího kempu a do oka mu padl kotouč izolačky visící na stanové tyči. Popadl ho, přidal do kroku a šel dál.

„Je někdo natolik blízko, aby viděl, jestli jsou ‚oknoflíkovaní‘?“ Zeptal se.

Sebevražední atentátníci byli známí využíváním „spínače mrtvého muže“. Jednalo se o tlačítko, které po stisknutí jejich bombu aktivovalo. Kdyby atentátníka někdo postřelil nebo byl nějakým způsobem paralyzovaný, stačí prosté uvolnění stisku a bomba exploduje.

V úvahu přicházel rovněž „srabácký spínač“. Šlo o pojistku spojující vestu atentátníka s mobilem. Jestliže bomba neexplodovala na určeném místě v pravý čas, mohl ji držitel mobilu odpálit na dálku.

Kvůli možné přítomnosti jednoho či druhého (a možná obojího), byla situace mnohem nebezpečnější.

„Negativní,“ odpověděl Staelin. „Nevidím nic. Náš cíl má ruce schované pod svým rouchem.“

„Náš taky,“ hlásil Morrison.

Až na zlomek vteřiny, kdy na něj mířil, Harvath ruce pronásledovaného muže taky neviděl.

Plán této mise nezahrnoval puštění se do křížku s několika potenciálními sebevražednými atentátníky. Její cíl spočíval ve sledování teroristy -plánovače a jeho následném dopadení. Po propašování z Black Rock City jej měli letecky dopravit na předem připravené místo k výslechu. Za jakoukoli

obtížnou práci byl zodpovědný Harvath. Všichni ostatní měli plnit funkci podpůrné síly.

Harvath toho o svých kolezích moc nevěděl, až na skutečnost, že se jednalo o muže s pevným charakterem, kteří se zachovávají správně za všech okolností.

„Tohle bude jen pro silný žaludky,“ pronesl Harvath do vysílačky. „Jestli z toho chce někdo vycouvat, teď má možnost.“

„Negativní,“ odpověděli mu unisono.

Harvath jim nastínil svůj plán. „Předpokládejte, že u sebe mají bouchačky, sebevražedný vesty, a že jsou ‚oknoflíkovaní‘. Jestli to tlačítko pustí, je konec. Pokud se rozhodnete jít do toho silou, zaměřte se každéj na jednu ruku a maximálně se na ni soustředte. Jasný?“

„Okay“ odpověděli muži.

Haney věděl, že Harvath do toho půjde na vlastní pěst a tím pádem to bude mít ještě složitější, protože bude muset udržet obě ruce svého cíle v patřičných mezích sám. „Můžu u tebe být do pěti minut,“ nabídl se.

Harvath si s pohledem upřeným před sebe spočítal, kam jeho cíl míří: do největšího z přepychových kempů – toho, který skalní paliči nesnášeli nejvíce – Crystal Skye (Křišťálového nebe).

Překypoval zámožnými a vlivnými vysokými činiteli ze Silicon Valley. Úspěšný útok uvnitř Křišťálového nebe by dlouhodobě ovlivnil technický průmysl a novinové titulky ze všech koutů světa by se jen hrnuly.

„Zůstaň na dronu,“ nařídil mu Harvath. „A přesvědč lidi z Langley, aby dali echo bezpečnostním složkám. Jestli je jich tady víc, musíme je najít rychle.“

Jakmile Haney přitakal, oslovil Harvath Morrisona se Staelinem: „Vaše týmy se do toho můžou pustit. Sejměte je.“

Z pódia uvnitř Křišťálového nebe zaslechl melodii zrychlené verze písničky „Super Freak“ od Ricka Jamese. Postava v róbě mnicha před ním si razila cestu na přelidněnou ulici a mířila ke vstupu do kempu, k němuž jí zbývalo ujít ještě dvě stě yardů.

Harvath neměl na výběr. Musel začít jednat.

## KAPITOLA 4

---

**N**ejvětší Harvathova výzva spočívala v ujišťování se, že zůstane pro muže v rouše mnicha neviditelný. V opačném případě by hra skončila. Znal však cíl teroristovy cesty a dal mu náskok.

Prachová bouře ustávala a viditelnost se tak nadále zlepšovala. Harvath se proplétal davem a dával si pozor, aby se nepohyboval v teroristově zorném poli.

Lidé stojící ve štrúdlu, který se přibližoval ke vstupu do kempu, se na sebe mačkali čím dál víc. Interiér pak připomínal kotel na rockovém koncertě prošpikovaný svítícími tyčinkami a švihadly vybavenými LED světly. Nad tančícím davem jako by pulzovala fosforeskující medúza.

Harvath muže nespouštěl z očí a silou vůle se jej snažil přimět k činu. *Ukaž mi ty svoje pracky, ty zkurvysyne. Dělej. Ukaž mi je.*

Dav jako by jeho tiché modlitby vyslyšel – znenadání se vyvalil vpřed a do postavy v hábitu vrazil opilý palič z jeho středu. Terorista klopýtl a zpod róby mu vystřelila levá ruka. K získání ztracené rovnováhy využil účastníka festivalu před sebou a jeho levačka následně rychle vklouzla zpátky pod roucho. Víc toho Harvath vidět nepotřeboval.

Kličkoval zástupem lidí, proklouzl až na pozici odpovídající teroristovým pěti hodinám, zhluboka se nadechl (přičemž ignoroval bolest na plících) a vyrazil vpřed jako střela.

Udeřil teroristu za ucho a současně se sápal po jeho pravačce, ovinuté kolem spínače.

Mužova kolena bezprostředně po útoku zrosolovatěla, načež klesl k zemi. Harvath jeho pohyb za křiku ostatních lidí kopíroval.

„Spínač mrtvého muže!“ Křičel do své vysílačky, aby informoval Haneye i zbytek týmu.

Harvath dopadl na prašnou zem a začal svému nepříteli uštědřovat rány loktem do obličeje. Nato jeho chromová maska praskla a on spatřil tvář pod ní. Byl to Rahim. Zasadil mu dva další zdrcující údery, po nichž Rahimovi zapraskalo v nose.

Hrstka paličů, kteří si neuvědomovali, co se děje, se od něj snažila Harvatha odtáhnout. Kopnul jednoho Rahimova zachránce do žaludku a dalším podrazil nohu.

To je však neodradilo, naopak tím zvýšil jejich odhodlání bitku ukončit. Ti idioti neměli ponětí, co dělají.

Přeskupili se, sebrali odvahu a vyrazili vpřed. Harvath zareagoval jediným možným způsobem.

Tasil svého Sig Sauera a třikrát vystřelil do vzduchu. Houf se okamžitě rozprchl.

Rahim se mírně zavrtěl a Harvath ho opět obdařil úderem svého loktu. Jelikož nevěděl, kolik mu zbývá času, upustil pistoli na zem a popadl izolačku, kterou sebral předtím.

Zuby odlepil její konec, omotal jí Rahimovu ruku, a co nejpevněji tato provizorní pouta utáhl okolo spínače. I kdyby terorista stisk uvolnit chtěl, neměl žádnou šanci.

Když Rahimovu ruku ke své naprosté spokojenosti takto znehybnil, omotal kolem ní kotouč s izolačkou ještě několikrát. Staelin a následně i Morrison jej do sluchátka informovali o úspěšném zneškodnění svých cílů.

Vytáhl nůž a přešel jím po Rahimově rouše. Řez odhalil podšívku podobnou izotermické fólii, jež nejspíše přispěla k redukci jeho tepelné stopy. Atentátníkova sebevražedná vesta se nicméně nepodobala žádné, jakou Harvath kdy viděl. Terorista měl na hrudníku připevněné dostatečné množství vysoce účinné trhaviny, aby s ní strhnul celou budovu.

Harvath pátral pohledem po sraabáckém spínači, leč žádný neobjevil. „Díky bohu,“ ulevil si, když Rahima odzbrojil a sebral svoji pistoli. Vrátil se



opět na zem k Rahimovi a dopřál si chvíli odpočinku, aby popadl dech. Pak do vysílačky oznámil: „Cíl neutralizován.“ *Dokázali to.*

Pocit uspokojení však rychle pominul. V mysli mu začaly vířit myšlenky vztahující se ke všem dalším povinnostem, jež musejí vykonat. Pokud zůstane na místě příliš dlouho, zadrží ho zdejší ochranka. O Rahima by přišel a terorista by skončil mimo dosah CIA. Jeho úkol ještě neskončil. Stále potřeboval teroristy dostat z pouště a vyslechnout je.

„Haneyi,“ oslovil svého kolegu Harvath a zvednul se ze země. „Vyrážím s Rahimem na západ. Informuj posádku letadla, aby se připravili, a pak nasedni do vozíku a přijed nás vyzvednout. Pospěš si.“

Harvath postavil teroristu neomaleně na nohy a táhl jej na pomezí Black Rock City k místu jejich odvozu.

Opilství dělalo s lidmi zázraky. Zrovna se vydali na cestu, když se jim pokusila postavit do cesty nová skupinka paličů, jež si dodala odvahy.

Harvath posunkem poukázal na zajatcovu sebevražednou vestu, oni ji však považovali za kostým a podle toho i jednali. Jakmile však upoutal jejich pozornost svojí pistolí, zdálo se, že to konečně pochopili. Vážně uvažoval o vystřelení několika dalších kulek, všichni však podstoupili. Kroutil hlavou a postrčil Rahima vpřed.

Když začal hrát DJ z Křišťálového nebe místo Ricka Jamese George Clintona, Harvath se opět zhluboka nadechl a nasál do svých spálených plic čerstvý vzduch.

Zatímco se nadechoval, v centru Black Rock City se odpálil další bombový atentátník.

# KAPITOLA 5

---

NÁSLEDUJÍCÍ RÁNO  
REGGIO DI CALABRIA, ITÁLIE

**D**rsné ruce Ravshana Tursunova třely žlutou citronovou kůru o okraj porcelánového šálku na espresso.

Řekl té ignorantské italské servírce „bez cukru“, ale ona ho stejně přinesla. Podobným hodem jako při hře v kostky vyhodil kostky cukru na dlážděnou ulici.

Cukr představoval jednu z mnoha věcí, jichž se vzdal. Rovněž si nemohl dopřát chleba, rýži ani těstoviny. Doktor byl neoblomný. Kvůli řádnému průběhu své proměny musel shodit čtyřicet liber.

Jako pravověrnému muslimovi mu moc dostupných neřestí nezbyvalo. Jednou byla káva a další, přestože je ISIS zakazoval, cigarety.

Stal se znalcem obojího. Díky svým finančním odměnám si to mohl klidně dovolit.

V jeho rodném Tádžikistánu byly jedinou horší věcí než káva cigarety. V Sýrii to platilo dvojnásob. Nicméně obě tyto země nechal v současnosti daleko za sebou.

Maličká kavárna, umístěná tři bloky od vodní plochy, byla jedním z malých městských tajemství, známých jen malému okruhu lidí. A přestože se o personál nezajímal, dal se zdejší barista nazvat Michelangelem v oblasti vaření kávy.

Rusové i Američani jej naučili, aby nikdy nezavítal na stejné místo dvakrát. V životě však existovaly jisté věci, pro něž stálo za to udělat výjimku. To platilo právě pro tento případ. Krom toho, nikdo jej tady neznal.

V odrazu prosklených dveří kavárny stále nepoznával ani sám sebe. Blefaroplastika a kantoplastika zvláčnila jeho oční víčka, díky čemuž vypadal

méně euroasijsky. Rhinoplastika se postarala o zúžení hřbetu nosu, úpravu dorzálního hrbolku a zúžení jeho špičky.

Otoplastika se postarala o zmenšení lalůčků a zdokonalila tak tvar jeho uší, zatímco lícni a bradové implantáty dodaly Tursunově tváři distingovanější, hranaté rysy.

Transplantace vlasů dala zapomenout na jeho problém s plešatostí a získal díky ní ucelenou linii vlasů. Nato se liposukce vypořádala s pozůstatky pneumatiky v oblasti jeho pasu.

Pákistánský chirurg zkrátka odvedl vynikající práci, jež zanechala na Ravshanově pokožce velmi málo jizev. Do dvou týdnů se již mohl vyfotit na svůj nový pas. Výlet do Láhauru za to stál.

Nyní byl ve své nové kůži konečně v Evropě.

O sebevražedném útoku v Americe se mluvilo ve všech zprávách. Ze svého místa na terase viděl na televizi uvnitř kavárny. Lidé zachytili nastalou situaci pomocí svých kamer na mobilech. Návštěvníci festivalu byli zbrotěni krví. Mnoho jich v šoku bloumalo kolem, jiní se v agónii svíjeli na zemi. Spousta účastníků této události přišla o končetiny. Ještě víc jich zemřelo. *Ale ani zdaleka ne dost.*

Na základě výpovědí svědků tady došlo k jedné obrovské explozi. *Mělo dojít ke čtyřem.* Něco se pokazilo.

Cíl i metoda útoku pocházely z jeho hlavy. Domníval se, že se do toho měl zapojit víc, leč šéfové měli jiné plány. Nechtěli propašováním jeho osoby do Spojených států riskovat a přáli si, aby se soustředil na Evropu, kde ho potřebovali nejvíc.

Ale co když byla US buňka infiltrována? Co když si Američani propašují cestu vzhůru jejich řetězcem?

Ačkoli jej tato myšlenka tížila celé ráno, už se jí nadále nechtěl zabývat. Měl spousta svých problémů. Ten největší představovala ztráta chemika.

Stále jím cloumala zlost podnícená neschopností. Ta loď neměla nikdy odplout – ne za této bouře, jež se na ni valila – a zcela určitě se na moře neměla vydat bez záchranných člunů nebo, přinejmenším, záchranných vest.

Nicméně pašeráci toto riziko ochotně podstoupili. Vždy jim záleželo jen na jejich finanční odměně, a právě z tohoto důvodu pokaždé vyžadovali peníze předem.

Co se týkalo Tursunova, měli svoji odměnu obdržet až po příjezdu – obzvláště za někoho tak cenného jako Mustafa Marzúk. Stále pro něj zůstávalo záhadou, jak ho v tak pokročilém termínu nahradí.

Obraceje svoji pozornost zpátky na ulici, vyňal z kapsy blejzru balíček cigaret Treasurer a odklopil jeho hliníkovou příklopku. Cigarety se zlatými staniolovými filtry vypadaly jako tenká umělecká díla. Jednu z nich umístil mezi své rty, škrtnul zápalkou a zhluboka potáhl.

*Tolik se do toho investovalo, pomyslel si pro sebe. Tolik záležitostí se rozběhlo. Až příliš, aby z toho teď vycouval.* Břímě spojené s touto operací tížilo jeho bedra.

Vytřásl hodinky zpod rukávu a zkontroloval čas. Bylo skoro devět hodin.

Za pomalého potahování z cigarety umístil na stolek několik mincí, dopil zbytek espressa a opustil terasu. Před příjezdem svého odvozu se chtěl dobře obeznámit s místem vyzvednutí.

Reggio (též Reggio di Calabria), město ležící u Messinské úžiny a hlavní město provincie Reggio Calabria, bylo špičkou italské „boty“. Na jeho východě se tyčil horský masiv Aspromonte a na západě se rozkládala Messinská úžina oddělující italský poloostrov od Sicílie.

Za specifického počasí došlo k optickému úkazu známému jako fata morgána a zdálo se, jako by lidi procházející se v Sicílii od Reggia dělilo spíše několik metrů, a ne mil.

Dnes se však žádná takováto iluze nekonala. Slunce svítilo a teplota již stoupala.

Během chůze se Tursunov kochal pohledem na exotické palmy a bujně magnolie rostoucí ve městě. Reggio bylo známé jako „město Bergamotu“. Tento název měl původ v aromatickém, hrudkovitém, zeleném citrusovníku s plody s citronově žlutou dužinou, vypěstovaném exkluzivně v této oblasti a používaném k aromatizaci parfémů a ochucování čajů Earl Grey.

Reggio bylo přístavní město s prosperující rybářskou komunitou, leč stejnou měrou vzkvétalo i díky zemědělství se zázemím v okolní venkovské krajině. Turisté proudili na zdejší pláže s azurovou vodou od jara až do podzimu.

Ve zchátralém sousedství, několik bloků od Aragonského hradu a hned vedle volné stavební parcely, za níž se nacházela vyhořelá trouchnivější budova ponechaná zde svému osudu, stál obchod Ranieri, v němž se prodávalo sladké pečivo a smetanová zmrzlina. V obchodě byl i úzký bar.

Několik budov „zdobilo“ graffiti, zatímco okny těch ostatních profukoval skrz mříže jemný vánek. Po chodníku se povalovaly nedopalky od cigaret jako mrtvé můry pod neonovou cedulí, která obrací pozornost kolemjdoucích ke zlatavému moku. Tursunov přihodil na hromadu špačků i ten svůj a vstoupil do baru zadními dveřmi.

Za pultem stál podsaditý barman v pomačkané košili s tmavými kruhy pod očima, několikadenním strništěm a ledabyly leštil skleničky. Vypadal, že postel či vanu neviděl týdny.

Tursunov se posadil na jednu ze stoliček na konci řady. Chtěl sedět zády ke stěně a sledovat otevřené dveře do ulice.

Zašlý interiér měl své nejlepší dny už za sebou. Na stěnách držely připínáčky tematické plakáty, zaměřené na sport a rockové kapely, staré několik desetiletí.

Barman se Tursunova ani neobtěžoval pozdravit a budil dojem, že jej příchod zákazníka v tak brzkých hodinách nikterak nepotěšil. Přestal leštit sklenici a otočil se na cizince se zvednutým obočím.

„Negroni,“ pronesl Tursunov a položil na bar výtisk *Gazzetta di Reggio*, otevřený na stránce s inzeráty.

Barman počástoval pohledem nejdříve jeho, pak noviny a nato se vrátil k leštění sklenice. Po chvíli ji vrátil na polici za sebou a začas míchat objednaný koktejl.

Tursunov by spíše preferoval další kávu, ale instruovali ho, aby si objednal Negroni – spolu s novinami se jednalo o smluvená hesla.

Barmanovi scházela do koktejlu jedna přísada a začal proto cosi hulákat ke kuchyni. Tursunov rozeznal italské slovo znamenající pomeranč, *arancia*, leč jinak nic moc dalšího.

Zakrátko se objevila barmanova manželka s pohárkem naplněným čerstvou pomerančovou kůrou. Přelétla Tursunova pohledem, ale nebrala jej na vědomí. V ústech se jí pohupovala cigareta s dlouho neodklepaným popelem.

Položila pohárek na bar, z ušpiněné zástěry vytáhla iPhone a na zpáteční cestě do kuchyně psala palcem textovku.

Za tři minuty zastavil na ulici černý mercedes s tmavými okny.

## KAPITOLA 6

---

**T**ursunov přiletěl do Itálie kvůli zisku svých souřadnic o den dříve. Jestliže se nevyskytnou žádné problémy, odletí dnes večer. Vše záleželo na tom, jak dlouho schůzka potrvá.

Dva muži, jež ho vyzvedli z baru, byli velcí. Tursunov vážil sto osmdesát liber a k výšce šesti stop mu malý kousek chyběl. Tito chlapíci museli měřit přinejmenším šest stop a tři palce a vážit více než dvě stě liber každý. Posílali mu tím zprávu. *Nic nezkoušej.*

Požádali jej o mobil, a když jejich žádosti vyhověl, uzavřeli přístroj do speciálního pytlíku, který zamezoval vysílání či přijímání jakéhokoli signálu. Napůl očekával, že mu dají i pásku přes oči, ale neobtěžovali se. Po prošacování kvůli zbraním jej posadili na zadní sedadlo mercedesu a vyjeli s ním za město.

Zatímco dva muži na předních sedadlech poslouchali rádio, Tursunov sledoval, jak se ubíhající krajina během jízdy kolem úpatí a hustých lesů pohoří Aspromonte mění.

Rostly zde háje olivovníků, bergamotu a kam až oko dohlédlo, velká spousta dubů. Se stoupající nadmořskou výškou se v krajinném rázu začaly objevovat borovice, buky a sicilské jedle. Byla to drsná a současně nádherná krajina. Nicméně silnice zely prázdnotou.

Jeli do jedné z nejnebezpečnějších oblastí v Itálii. Pohoří Aspromonte, též známému jako bašta *N'dranghety*, respektive kalábrijské mafie, se vyhýbali turisté i samotní Italové.

Větší část jižního výběžku Itálie byla zbídačená, leč v případě horského masivu Aspromonte tento fakt doslova bil do očí. Zemětřesení, skalní

sesuvy a železná pěst N'dranghety – to vše si vyžádalo svoji daň. Mercedes projížděl jednou opuštěnou vesnicí za druhou – a každá byla zchátralejší než ta předešlá.

Tursunov si myslel, že pojedou na nějaké místo poblíž sídla N'dranghety, do vesnice na východní straně horského pásma Aspromonte, zvané San Luca. Místo toho se však ocitli kousek od malé obce Monterosso usazené na vrcholku kopce na západní straně.

Sjeli z hlavní silnice a vydali se po malé hliněné stezce, jež vedla podél mělkého potoka. Přejeli po úzkém mostě a cesta se rázem rozšířila.

Místy Tursunov rozpoznával trnité keře kaparovníku a shluky pichlavých opuncí. Před nimi se rozpadal kamenný statek.

V jisté době se muselo jednat o úžasnou stavbu – bytelnou, se zdmi o síle dvou stop a zvedajícím se obrysem oplátované střechy s okrovými terakotovými taškami. Ze starého altánku se plazily liány buganvie. Některé části starého domu stále pokrývaly široké pásy jasmínu.

Řidič zastavil před statkem a vypnul motor. Tursunov na vyzvání nečekal. Nemohl se dočkat, až si protáhne nohy, a tak z auta vystoupil.

Rtuť teploměru se zde vyšplhala vysoko, výše než v Reggiu. Tursunov vzhledl k modrému nebi – síla zvyku. Přežil tři útoky dronu. Ten poslední jen stěží. Nicméně jeho žena takové štěstí neměla.

Každý den litoval svého návrhu, aby odešla do Sýrie s ním. Neměl přikládat váhu skutečnosti, že ostatní bojovníci své manželky vzali. Nemělo záležet na tom, že vzhledem k jeho postavení mu ISIS poskytoval dům, že si nepořídili žádné děti a měli jen jeden druhého, a ani na tom, že chtěla z Tádžikistánu pryč stejně jako on. Neměl ji s sebou brát; možná by teď ještě žila.

Zavřel oči. Slunce mu svítilo téměř přímo nad hlavou. Na tváři cítil jeho teplé paprsky a slyšel zpěv ptáků, který sem doléhal z horního okraje lesa. Pofukující bríza sem odkudsi přinášela vůni rozmarýnu. Na chvíli se pokusil nemyslet – prostě se unášel na vlnách klidu. Ten okamžik však odezněl stejně rychle jako nastal.

Ze silnice k němu dolehly zvuky dvou přijíždějících vozidel. Zhluboka se nadechl a otevřel oči. *Zpátky do reality.*



Vyjmul z balíčku jednu cigaretu, vložil si ji do úst a opřel se o mercedes. Škrtnul sirkou a sledoval příjezd dvou modrých Range Roverů, jež měl nyní na dohled, a které za sebou rozvířily mračna prachu.

Šlo o okázalá auta, zejména v této části Itálie. To byl ovšem pravděpodobně záměr.

Nedaleko nejvyššího bodu příjezdové cesty se jeden Range Rover oddělil a pokračoval dál k velké stodole. Druhý dojel až k mercedesu, u něhož zaparkoval.

Z předního sedadla se vyhoupl svalnatý bodyguard a otevřel dveře u pasažéra cestujícího vzadu.

Tursunovu pozornost upoutala ze všeho nejdřív drobná noha v botě značky Gucci. Po ní z auta vykoukla malá, pěstěná ruka, na níž spočívaly masivní zlaté hodinky. Antonio Vottari dorazil.

Se svojí výškou pěti stop a pěti palců jej po celé Kalábrii znali pod přezdívkou La Formícula, neboli „Mravenec“. Byl to synovec jedné z nejmocnějších zločineckých rodin N'dranghety, pověstný svojí brutalitou.

Mravenec žil údajně pro pomstu. Povídalo se, že pomsta je to jediné, co ho ráno dostane z postele.

Tursunov si jej prohlédl. Tento štíhlý muž s bledou pokožkou, černými vraníma očima a zakřiveným nosem připomínajícím zobák právě překročil třícítku.

Na sobě měl drahý oblek, pravděpodobně šitý na míru, s manžetovými knoflíčky ladícími barvou s hodinkami. Učesané vlasy mu pokrývala taková vrstva brilantiny, až se zdálo, že právě vylezl z bazénu. I přes cigaretový kouř Tursunovi do nozder pronikla vůně jeho silné kolínské.

Když se Vottari pohnul, jeho pohyby připomínaly nějakého obyvatele džungle. Své temné oči ani na chvíli nesputil z Tursunova. Zdálo se, že vnímá vše kolem sebe – každou osobu, kámen i stéblo trávy. Kráčel rozvážně a sebevědomě – pohyboval se na svém teritoriu. On byl tím pánem situace. Vaše bytí či nebytí záleželo na tom, co se mu zrovna hodilo do krámu.

Ve zlomku vteřiny, během níž Kalábrijec vystupoval z vozu, Tursunov věděl, jak ho zabije. Nejdřív však musel přijít na řadu byznys. S úsměvem

k němu natáhl svoji pravici. „Rád vás vidím, signore. Díky, že jste se se mnou sešel.“

„Začněme,“ odpověděl mu namísto pozdravu Vottari a opětovně stisk jeho ruky.

„Jak si přejete. Máte všechno?“

„Máme toho dost.“

Tursunov se na něj podíval. „Promiňte?“

Ital pohodil hlavou směrem ke stodole. „Pojďte tudy.“

Tursunov nevěděl, co Vottari myslel oním slovem *dost*, ale i tak mafiána následoval. Dva z bodyguardů se vydali za nimi, zatímco ostatní zůstali u vozidel.

Cesta byla zarostlá plevelem. Tursunov za chůze opět vzhlédl k obloze. *Tohle je Itálie*, připomenul sám sobě. *Tady žádné drony útoky nepodnikají.*

*Ale v opačném případě, kontroval hlas v jeho hlavě, by bylo nejlepší počkat si, až všichni vstoupí do budovy, a poté udeřit.*

Tursunov pocítil v koutku své mysli narůstající nával paranoie, který utnul ihned v zárodku. Nemohl si dovolit zpanikařit a ztratit nad sebou vládu.

U dveří do stodoly pokývl Vottari na jeho cigaretu. „Uvnitř se nekouří.“

Ital byl až příliš opatrný. Tursunov však přesto jeho přání vyhověl. Naposledy potáhl, upustil cigaretu na zem a patou ji zamáčkl.

S výdechem kouře z plic ještě naposledy letmo vzhlédl k obloze, načež svého společníka následoval dovnitř.

Zdi tvořily betonové kvádry a vypadalo to, že se budova využívala na chov hospodářských zvířat.

„Nemějte obavy,“ ozval se Vottari, jež náhle jako by četl Tursunovy myšlenky. „Ovce. Žádná prasata.“

V islámu byl kontakt s prasaty, stejně jako s alkoholem, zakázaný. Ital to očividně věděl. Vottari s ním vyjebával. Proto jej poslal do baru a instruoval ho, aby si poručil Negroni. A ze stejného důvodu Tursunov nepochyboval, že stojí na prasečí farmě.

Bude muset mafiánovu smrt poněkud přehodnotit a vymyslet něco mnohem bolestivějšího, co zabere více času.

„Jen dál, pojďte,“ vybízel ho Vottari a rukou mával směrem vpřed. Na dlouhém stole spočívaly tři dřevěné bedny, natřené olivově zelenou barvou, s vypáčenými víky a vyjmutou slámovou výstelkou zaručující nepoškozenost obsahu uvnitř.

Než Tursunov vyňal obsah první bedny a složil jednotlivé části dohromady, prostudoval si její označení.

„Neděláte to prvně,“ podotknul Ital.

Před „narukováním“ k ISIS sloužil Tursunov v tádžické armádě a u elitní policejní jednotky – tato fakta se ovšem Vottariho netýkala, takže jeho poznámku ignoroval.

Přistoupil ke druhé bedně a svůj předchozí postup zopakoval.

„Kde je zbytek?“

Ital se zakřenil: „Nevěříte mi?“

Tursunov se zadíval na podlahu, kterou pokrývaly shluky vysušených (bezpochyby) prasečích výkalů, úsměv mu opětoval a zopakoval svoji otázku: „Kde je zbytek?“

„Ten dostanete, až já obdržím své peníze. Polovinu teď a polovinu po předání.“

Tursunov zavrtěl hlavou. „Domluvili jsme se, že mi umožníte zkontrolovat všechno zboží. Před předáním.“

Vottari luskl prsty a jeden z jeho mužů podal Tursunovi tablet.

„Co je to?“

„Fotografie vašeho zbylého zboží.“

Tursunov je naštvane prolétl.

„Jsou na nich jasně vidět veškerá označení i sériová čísla,“ prohlásil Ital.

„Na tomhle jsme se nedomluvili.“

„Je to v mezích *povahy* naší dohody.“

Tursunov se na okamžik zamyslel a pak učinil nabídku: „Třicet procent.“

„Drahý příteli, tohle není vyjednávání.“

„A není to ani obchodní partnerství,“ odpověděl a podal mu tablet zpátky. „Své peníze dáme někomu jinému. Hodně štěstí s prodejem vašeho zboží.“

„Pazzo“, zachechtal se směrem ke svým mužům Vottari. *Blázen*. Leč jemu se blázni zamlouvali. Museli jste mít koule, abyste byli takhle blázniví.

Nechal Tursunova dojít až ke statku a potom vyslal jednoho ze svých mužů, aby ho přivedl zpátky do stodoly.

Po Tursunově návratu mu Vottari oznámil: „Vámi požadované zboží nebylo snadné získat. Jen blázen by to přinesl všechno na jedno místo. Kdyby se se zbožím mělo něco stát, než dostanu své peníze, bylo by to velmi zlé.“

Tursunov neodpověděl – Ital mu žádnou otázku nepoložil, jen učinil prohlášení. Lidé často oslabili hodnotu svých karet držných v ruce kvůli pocitu, že musejí nepřijemné ticho nějak vyplnit.

„Čtyřicet procent,“ nabídl Tursunovi Ital. „A dovolíte mi změnit místo doručení.“

„Změnit ho? Proč? A kam?“

„Na nějaké bezpečnější místo, které se nalézá nedaleko již smlouveného místa.“

*Bezpečnějšího?* Tursunovi se to nelíbilo. Vottari měnil veškerá kritéria dohody. „Pětadvacet procent.“

„*Molto pazzo!*“ Vykřikl Ital s úsměvem. „Třicet procent a přihodím dvě bedny s tímhle. Gratis.“

Kývnul na jednoho ze svých mužů, který přinesl z kufru Range Roveru menší bednu.

Tursunov zvedl její víko. *Tříštivé granáty*. Ty jeho plán nevyžadoval, leč je lepší něco mít a nepotřebovat to, než to potřebovat a nemít. „Dohodnuto.“

Vottari si s Tursunovem potrásl rukou, ale nepustil ji. „Nezapomeňte,“ varoval ho, „veškeré zboží z Itálie zmizí. Odvezte si ho do Francie, Německa a třeba i na Měsíc. Je mi to fuk. Ale jestli zjistím, že jste tak neučinili, jste vy i vaši lidé mrtví. *Všichni*.“

Tursunov se usmál a odpověděl: „To poslední, po čem já i moji lidé toužíme, jsou jakékoli potíže, zejména s vámi a s vašimi lidmi.“

# KAPITOLA 7

---

SOBOTA  
WASHINGTON, D. C.

**M**alý domek správce zdymadla, vzdálený jen několik minut jízdy od D.C, stál u Chesapeake a Ohio Canal. Jednalo se o rozlehlou, dvoupodlažní stavbu postavenou z místního kamene, natřenou na bílo.

Okenice a dveře byly natřené modrou barvou, jakou mají vajíčka drozda stěhovavého – odtud vznikla přezdívka tohoto domu.

Na rozdíl od ostatních domů správců zdymadel v C&O národním historickém parku, jež se daly pronajmout na přenocování, do „modrého domku“ veřejnost přístup neměla. A z dobrého důvodu. Vlastnila jej a udržovala Ústřední zpravodajská služba.

Jeden z početných bezpečných úkrytů Agentury se hojně využíval v období studené války během debrífinků s významnými sovětskými přeběhlíky. Dnes však poslouží coby místo konání velice důležité a současně diskrétní schůzky.

Když Harvath dorazil, spatřil před domem zaparkované tři těžce obrněné černé Chevy Suburban. I v neformálním oblečení vyzářovaly z agentů postávajících venku silné emoce typu „neserte se do nás“. Vnitřní síla byla pro tuto práci důležitým předpokladem.

Ještě důležitější však byly zkušenosti a schopnosti. Teroristům z celého světa by se nic nelíbilo víc, než dostat do svých spárů dva konkrétní lidi uvnitř domu.

Harvath zaparkoval svůj Chevrolet Tahoe na trávě, vystoupil a potřásl si rukou s velícím agentem – mužem jménem Haggerty – a několik minut s ním klábosil.

Haggerty studoval na vysoké škole Notre Dame, což Harvath ze své pozice absolventa univerzity Jižní Kalifornie vždy vysvětloval tak, že za to nemohl. Jeho rodičům na něm zřejmě moc nezáleželo.

Šlo o dobromyslné popichování vycházející z bájné rivality mezi jednotlivými vysokými školami. Haggerty nepochyboval o tom, že Notre Dame letos postaví kvalitní fotbalový tým – ve skutečnosti natolik, že si chtěl na zápas proti Harvathově bývalé univerzitě vsadit.

Harvath mu připomenul, že sbírka federálních zákonů gambling na federálním pracovišti zakazuje, načež s úsměvem odsouhlasil částku ve výši jednoho sta dolarů.

„V hotovosti,“ upřesňoval Haggerty. „Žádný tyhlety posraný Bitcoin.“

Harvath se chechtal a poté svoji sázku stvrdil podáním ruky. Otočil se a po zdolání třech břidlicových schodů zaklepal na dveře.

„Vstupte,“ vyzval ho hlas zevnitř. „Je otevřeno.“

Harvath vstoupil a uviděl šéfa CIA, Boba McGeeho, a jeho zástupkyni, Lydii Ryanovou, v obýváku u dřevěného stolu s umělou patinou.

McGeemu bylo něco málo přes šedesát. Měl tmavé, kučeravé vlasy, jež mu však rychle šedivěly. Nejvíce jej však charakterizoval hustý knír. Takových ve Washingtonu moc k vidění nebylo, a ve vládě už teprve ne.

Ryanová byla nádherná, pět stop a deset palců vysoká žena, dcera irského otce a řecké matky s dlouhými černými vlasy a hlubokýma zelenýma očima.

McGee i Ryanová dříve pracovali v oddělení CIA, jež se zabývalo utajovanými operacemi. Spojovala je inteligence, zkušenosti a netrpění žádných výmluv – prostě dva seriózní lidi na svém místě. Prezident vsadil konkrétně na ně, aby zbavili Langley přebytných osob a navrátili Agentuře její někdejší slávu.

„Káva je v kuchyni,“ oznámila Ryanová Harvathovi, který přišel mezi tím do obýváku.

Odebral se do kuchyně, z jednoho kredence vytáhl smaltovaný hrnek a nalil si šálek kávy.

Vrátil se do obývacího pokoje a připojil se k McGeemu a Ryanové. Na stole se povalovaly nějaké složky.

Takovýchto schůzí se konalo hodně – po večerech, víkendech a mimo ústředí CIA. Čím méně lidí vědělo co chystají, tím lépe.

Terorismus vyhržel jako prasklý appendix a šířil svůj jed všemi směry. Množství útoků narůstalo úplně všude, zejména v Evropě a teď i ve Spojených státech.

Jakmile začal ISIS přicházet o území a zakoušet porážku za porážkou, stalo se z něj zraněné zvíře zahnané do kouta. V zoufalství se kolem sebe oháněl a dožadoval se útoků na Američany v jakékoli době a na jakémkoli místě jejich pobytu. Vysílali tím velice jasnou zprávu – v bezpečí nejste nikde.

Americký prezident jim na oplátku poslal své vlastní, velmi jasné poselství – na světě neexistuje dostatečně velký balvan, pod který by ISIS mohl zalézt, či díra natolik hluboká, aby do ní mohl vklouznout. Ať už se jeho členové pokusí ukrýt kamkoli, Spojené státy je najdou. *Všechny*. Amerika bude své nepřátele vytrvale pronásledovat až na samý kraj světa.

Problém nicméně spočíval v tom, že ne všichni obyvatelé Ameriky s tímto prezidentovým postojem souhlasili. V očích některých přistupoval k této záležitosti příliš antagonisticky. Obávali se, že dává teroristům přesně to, co chtějí, a hraje jim tak do karet. Spíše než po kovboji toužili po samurajovi – moudrém a trpělivém bojovníkovi, který útočí jen tehdy, je-li to absolutně nezbytné, a následně opět splyne s nocí.

Našli se i tací, kteří by nejraději neútočili vůbec. Prohlašovali, že oplácením stejnou mincí se pouze zachová koloběh plný násilí a tato svá tvrzení podporovali varováním, že pokud s tím nepřestaneme my, tak ani ISIS, a výsledkem bude jen zhoršení situace, která je již tak dost špatná.

Mnozí měli pocit, že prezident jejich názory nebere vážně a ani se neobtěžuje vzít je v úvahu. Ale ti, kteří jej znali – ten malý okruh lidí, s nímž se neustále radil – věděli, že to není pravda.

Prezidentovi se vedení tohoto boje nelíbilo, leč jednalo se o spravedlivou válku. Použití síly nepatřilo k záležitostem, k nimž by přistupoval

lehkovážně. Ze všeho nejvíc toužil po míru. Neprahnul po ničem jiném, než po bezpečí amerického lidu. Z pozice nejvyššího velitele považoval bezpečnost Američanů doma i v zahraničí jako svoji zodpovědnost s nejvyšší prioritou, povinností, již řadil nad všechny ostatní.

Rovněž dostával informace o něčem, co se k uším jeho spoluobyvatel nedostalo. Každé ráno se konal zpravodajský brífink, jenž detailně osvětloval skutečné nebezpečí, jež organizace jako ISIS a Al-Káida představují.

Tito fanatici věřili, že byli vybráni k tomu, aby vládli celé zeměkouli. K tomu bylo zapotřebí podrobit si prostřednictvím džihádu Ameriku i její spojence. Cokoli menšího než naprosté odevzdání se tomuto cíli se považovalo za akt vzdoru proti samotnému Bohu.

Fundamentalismus, jenž je poháněl, byl jako virus. Infikoval téměř každého, koho se dotkl. A přesto scházela lidem disponujícím nejlepším postavením k vyhubení takového viru kuráž a touha tak učinit. Bez ohledu na to, kolik zvěstev se ve jménu jejich náboženství a Boha spáchalo, byl muslimský svět zcela neschopný s tímto problémem bojovat.

Poněvadž mohl prezident počítat jen s omezenou formou spolupráce, zbývalo mu pouze několik možností, kterých ještě ubylo, když zachvátil velké množství amerických spojenců nedostatek prostředků a zaplavily je přílivové vlny radikálů vstupujících na jejich vlastní půdu.

Přestože prezident tyto hlasy amerického národa, jež s jeho postojem nesouhlasily, respektoval, on už v této chvíli viděl dál. Viděl, co by následovalo, kdyby Spojené státy nejednaly.

Američany by, stejně jako Izraelce, jejich nepřátelé neustále obléhali. Pláže, restaurace, vlaky, autobusy, noční kluby, prodejny potravin, školy, hřiště, parky, kina, sportovní akce, přehlídky, nákupní střediska a dokonce i místa konání bohoslužeb – teroristům by nebylo nic svatě.

A po zahájení útoků by se vyděšené obyvatelstvo dožadovalo nějaké reakce. V ulicích by pochodovaly ozbrojené hlídky a všude by se rozmístily bezpečnostní kontrolní stanoviště – a i to by k odrazení amerických nepřátel nestačilo. Teroristé by udeřili, jakmile by Američani vysadili své děti u školy nebo stáli v řadě na prohlídku skenerem před vstupem na poslední



broadwayskou show. Jednoduše by nebylo možné zaručit *neustálé* bezpečí v *celé* Americe.

Požadavky na další opatření by nicméně jen narůstaly. Nakonec by se do toho vložili byrokrati a politici, kteří by se pokusili terorismus regulovat. V tomto okamžiku by v Americe došlo k velmi nebezpečnému zvratu. Jak Benjamin Franklin údajně řekl: „Ti, kteří budou chtít vyměnit trochu svobody za trochu bezpečí, si nezaslouží ani jedno a přijdou o obojí.“

Toho se prezident obával nejvíce. Takže se rozhodl jednat.

Navzdory využití velkého množství svého politického kapitálu k prosazení dramatického zvýšení rozpočtu FBI, se tento úřad potápěl. Aktivně vyšetřoval ve všech padesáti státech, leč stále neměl dostatek zdrojů potřebných k dokončení každého vyšetřování. Teroristé se na ně vrhali příliš rychle – odevšad a na všechny společenské třídy. Jednoduše se rojilo příliš mnoho případů a vodítek a oni na to všechno zkrátka neměli ani zdaleka dost agentů.

Prezidentovi zbývala jediná možnost, která, kdyby vešla ve známost, by velmi pravděpodobně vedla k jeho trestnímu stíhání.

McGee se podíval na Harvatha a vyzval jej: „Promluvíme si o událostech, které se odehrály na tom festivalu.“

## KAPITOLA 8

---

**H**arvath pracoval na „špinavém kontraktu“. Jeho veškeré počínání nemělo nikdy spatřit světlo světa. V době hackerů a uniklých dokumentů se tedy snažil maximálně ujistit, že se někde na papíře neobjeví ani malé množství informací, pokud vůbec nějaké, souvisejících s jeho činností.

Administrativa Spojených států se změnila a stejně tak i názory na to, co by CIA měla či neměla dělat. Na tehdejší oprávněné jednání v týdnech a měsících po útocích 11. září by mohlo být při opětovném prošetření s odstupem času pohlíženo zcela jinak. Podle Harvathova mínění se souzení minulosti dalo nejlépe vyhnout tak, že se člověk vůbec nestal její součástí.

Harvath prezidentovu pozici chápal. Přišlo-li na individuální svobodu, probouzely se v něm hluboké city. Také mu záleželo na zachování bezpečnosti pro Američany.

Byl přímým svědkem naprosté brutality skupin jako ISIS a Al-Káida. Viděl, co provedli svým obětem, včetně žen a dětí.

Jeden z nejbolestivějších okamžiků jeho kariéry se odehrál během záchrany uneseného syna iráckého policisty, kdy mu malý chlapec zemřel v náručí. Mučení, kterému dítě podrobili, přesahovalo hranice hrůznosti.

V lidské mysli se nachází pouze omezené množství tmavých zákoutí, kam se mohou takové hrozné zážitky ukrýt. Proto se potřeboval Harvath čas od času někam zašít s několika lahváči nebo lahví burbonu. Dlouhé výběhy a vyčerpávající zdvihání činek mu poskytovalo jen částečnou úlevu.

Nejednalo se o nejzdravější způsob, jak se s tímto vypořádat, leč lidská mysl naneštěstí nevlastní tlačítko „delete“. Občas prostě potřeboval, třebaže jen na chvíli, zapomenout.

Šlo o strašné břímě, jež musel ve své mysli vláčet, ale byla to součást jeho práce. Kdyby nikdo tyto „vlky“ nepronásledoval, na „ovce“ by stále odněkud číhalo nebezpečí. Vlci se však množili příliš rychle a měli tak nad ovčáky velkou početní převahu. Byla to otázka přežití.

Když se tedy prezident rozhodl poupravit americká pravidla ozbrojeného střetu, Harvath se do toho rozhodl jít.

Díky těmto novým pravidlům ozbrojeného střetu se ocitl na onom festivalu, kde operoval bez oficiálního povolení. FBI jednoduše neměla dostatek prstů k ucpaní všech děr vzniklých v protiteroristické hrázi.

CIA sdílela své informace s federálním vyšetřovacím úřadem kdykoli to bylo možné. Tyto informace se však až příliš často dávaly k ledu. Nemohli za to. Jejich situace se dala přirovnat k „pítí z požární hadice“.

Langley začalo s prezidentovým tichým souhlasem rozvíjet, plánovat a provádět více operací na vlastní pěst. V závislosti na vašem úhlu pohledu byla akce spojená s Burning manem buďto velkolepý úspěch, nebo ohromný nezdar.

McGee i Ryanová vnímali operaci po vyslechnutí Harvathova hlášení jako úspěšnou. Kdyby se dokázali odpálit i ostatní atentátníci, zabili by a zranili mnohem více lidí.

Nikdo, ani Harvath, nevěděl, že jde o aktivní spiknutí – až do těch osudných okamžiků před jeho vypuknutím. I kdyby sdíleli moře svých informací s FBI, trvalo by příliš dlouho nasadit na Hamzu Rahima sledovací tým.

„Jakmile letadlo z letiště v Black Rock City odletělo,“ uzavíral Harvath své hlášení, „pustil jsem se do nich. Zbytek už znáte.“

Ano, znali. Rahim nejevil o spolupráci ani ten nejmenší zájem. Harvath na něj postupně tlačil stále víc a hrál na atentátníkův domnělý strach z deportace do jeho rodného Egypta.

Přesvědčil Rahima o tom, že tryskáč nejenže bez sebemenších problémů do Egypta doletí, Egypťané jej navíc s radostí „uvítají“ a pomohou mu dostat z něj potřebné informace.

Rahim znal postupy Egypťanů až příliš dobře. Dříve již zažil kruté mučení, jemuž ho podrobila jejich tajná policie, a v žádném případě to nechtěl prožít znovu. Bez ohledu na to, co si na něho nachystali Američani, to nemohlo být horší než návrat do Egypta.

Pomaloučku tedy měknul – vyprávěl o naplánování útoku, jeho financování i o tom, proč se vrátil do karavanu.

Aby nedošlo k předčasnému odhalení, byl materiál na sebevražedné vesty propašován na festival odděleně a jednotlivé vesty se z něj vyrobily až na místě. Výrobce bomb ovládla nicméně nervozita. Rahim se obával, že by mohl začít o jejich plánu pochybovat a strachoval se, že bude po útoku dopaden.

Šlo o obchodní rozhodnutí – nic víc, nic míň. Výrobce bomb představoval nedořešenou situaci, jež si žádala uzavření.

Rahim byl společně s ostatními členy jejich buňky přepraven do tajného zařízení v Coloradu na další detailní výsledky. Po předání dopravil tryskáč Harvatha a jeho tým do D. C., kde se jejich cesty rozdělily.

Ačkoli měl Harvath v Bostonu pronajatý byt, aby byl nablízku své přítelkyni a její rodině, stále měl svůj domek ve Virginii u řeky Potomac poblíž sídla Mount Vernon, někdejší plantážní rezidence prvního prezidenta George Washingtona. Většinu nábytku již odstěhoval, ale nějaký tam přece jen zanechal, aby byl dům obyvatelný.

Když už nic jiného, bylo příjemné odebrat se „domů“ a smýt ze sebe prach z playe a hodit do pračky špinavé oblečení.

Právě se chystal na svůj návrat do Bostonu, když mu zavolali a informovali ho o setkání v modrém domku. Věděl, že hlavním tématem bude rozhodnutí, co podniknout dál se spiklenci z ISIS, kteří pověřili Rahima útokem.

„Takže co dál?“ Zeptal se Harvath. „Uprchlícký tábor, kde byli členové jejich buňky naverbováni?“

McGee zavrtěl hlavou. „O to se postará někdo jiný.“

„Někdo jiný? Proč?“

„Kvůli tomuhle,“ odpověděl ředitel, otevřel jednu složku a vyjmul z ní fotografii, kterou mu podal.

Harvath fotku zkoumal.

„Jmenuje se Mustafa Marzúk,“ vložila se do hovoru Ryanová. „Byl to postgraduální student chemie pocházející z Tuniska.“

Před třemi lety během vpádu povstalecké skupiny podporované CIA na jeden z pozemků ISIS v Sýrii se našel laptop, který zpočátku nikdo nepovažoval za důležitý. Nebyl chráněný heslem a všechny jeho mechaniky zely prázdnotou. Potom jsme se v něm však začali vrtat a našli skryté soubory zabírající na disku přes 146 gigabytů.

Více než pětatřicet tisíc složek obsahovalo všechny obvyklé věci, které se na laptopu nalezeném v baště ISIS dají očekávat – odůvodnění pro džihád, vojenské manuály, teroristická videa a tak dál. Pak se však objevily zajímavější záležitosti – dokument za dokumentem prozrazující, že se majitel laptopu zajímal o zbraně hromadného ničení.“

Od chvíle, kdy padla zmínka o chemii, se to Harvathovi nelíbilo. „Nech mě hádat. Ten laptop patří Mustafovi Marzúkoví.“

Ryanová přikývla. „Správně. Pátrali jsme po něm tři roky. Sýrie. Irák. Libye. Tunisko. Dokonce jsme se vydali po stopách údajného zpozorování jeho osoby v Somálsku. Ale nikde jsme ho nenašli.“

„Tak proč o něm teď mluvíme?“

„V posledních několika měsících jsme zaznamenávali zvěsti o blížícím se sledu útoků, které mají být završeny něčím obrovským někde v Evropě.“

„Máte nějaké stopy, co má to *obrovské* být?“

„V laptopu jsme našli třicetistránkovou fatvu od téměř neznámého uvězněného saúdského duchovního, která ospravedlňuje použití chemických a biologických zbraní.“

Harvath pocítil zamrazení, které jím projelo od hlavy až k patě.

Ryanová otevřela složku před sebou a začala předčítat z islámského usnesení. „Pokud muslimové nedokáží nad nevěřícími zvítězit jiným způsobem,

je přípustné použít zbraně hromadného ničení. I kdyby je to zabilo všechny a vyhladilo je i jejich potomky z povrchu zemského.“

Harvath na chvíli oněměl. „Hádám, že ho Saúdové nesebrali za nezaplacené pokuty za parkování.“

„Ne. Začal představovat problém. Rozhodli se jednat, než získá jakékoli další následovníky. Nicméně škoda byla již napáchána. S těmi zvěstmi šly ruku v ruce narážky na samou fatvu od toho stejného neznámého duchovního.“

„Takže chcete, abych tohoto Mustafu Marzúka našel, že?“

„Ne tak docela,“ vzal si slovo opět McGee, jež vyňal ze složky další fotografii a podal mu ji. Harvathovi se naskytl pohled na nafouklou mrtvolu, kterou hyzdily velké části vyrvaného masa.

„Mustafa Marzúk je mrtvý. Italské námořnictvo vylovilo včera jeho tělo ze Středozemního moře nedaleko ostrova Lampedusa. Nejsou si jistí, zda se utopil před nebo až po útoku žraloků. Ne, že by na tom záleželo.“

Jeho otisky jsme získali z laptopu. Navzdory tomu, že strávil několik dní ve vodě, ho i tak dokázali identifikovat. Plavil se na pašerácké lodi namačkané migranty, která mířila k Sicílii. Loď se potopila za bouře v úterý v noci.“

Harvath vrátil fotografii McGeemu. „Tři roky bloudil tento maník jako duch po Blízkém východu, severní Africe a Somálsku – a pak najednou skočí na loď mířící do Itálie? Proč?“

„A právě to musíš zjistit. Myslíme si, že ať už plánovali cokoli, jsou připraveni to spustit.“

„Kdy se do toho mám pustit?“

„Co nejdřív. Letadlo už na tebe čeká. Ty ho jen musíš nasměřovat.“

„Začněme se všemi informacemi, které se vám podařilo nashromáždit.“

Ředitel k němu posunul štos složek. „Tyhle tady musí zůstat.“

„Rozumím.“

„Co ještě potřebuješ?“

Ze všeho nejdřív potřeboval zavolat Laře. V nejbližší době se do Bostonu nepodívá. Taky mu už kručelo v břiše. S pohledem upřeným na hodinky prohodil: „Objednat jídlo. Nějakou dobu tady zkejsnem.“

## KAPITOLA 9

---

**M**cGee s Ryanovou, připraveni jako vždy, přinesli své zašifrované laptopy. Veškeré informace, jež Harvath potřeboval nad rámec těch ve složkách, dokázali získat prostřednictvím bezpečného spojení s Langley. Postupně vymyslel tři různé plány. První dva smetli ihned ze stolu. A nijak zvlášť je nenadchl ani ten třetí. Ať už byl Harvath schopný jakkoli, měl se podle něj vydat do velmi nepřátelského prostředí bez zálohy. Nicméně představoval jejich jedinou schůdnou možnost. McGee nakonec neochotně souhlasil, ovšem s jednou podmínkou. Nepošle Harvatha do té špinavé díry samotného.

Vytáhl mobil a odešel do druhé místnosti zařídit všechny Harvathovy požadavky. Ryanová zůstala sedět u stolu. Odkašlala si.

Harvath vzhlédl od složky, kterou studoval.

„Doufala jsem, že ti tohle řeknu při nějaké lepší příležitosti. Odcházím z Agentury.“

Nevěřil jí. „Děláš si srandu.“

„Ne. Mluvím vážně.“

„Víš o tom prezident?“

Přikývla.

„McGee?“

Další přikývnutí. „Byl to jejich nápad.“

Zavřel složku a položil ji na stůl. „Nechápu to. Vybrali tě, abys pomohla dát věci do pořádku. Jak se na to teď můžeš vykašlat?“

„Povedu Carlton Group.“

Harvatha tato odpověď šokovala. „*Moji agenturu?*“

Místo odpovědi zvedla Ryanová jedno obočí.

Carlton Group, soukromá zpravodajská agentura založená jedním ze zakladatelů protiteroristického oddělení CIA, *byla* Harvathovou agenturou; lépe řečeno se jednalo o agenturu, pro niž pracoval několik posledních let.

Reed Carlton, legendární šéf špionáže s více než třicetiletou praxí, už měl plné zuby byrokratického úředního šimla usazeného v Langley. Proto odtud odešel a rozjel svoji vlastní společnost.

Když předchozí prezident Harvatha „odřízl“, Carlton jej naverboval. Stal se tak jeho mentorem, který ho naučil vše, co znal, načež jej „pustil z obojku“ a vyslal na nepřátele Ameriky.

Společně tvořili působivou dvojici. Harvath coby špičkový predátor a Carlton jako jeden z největších strategických myslitelů, jakého kdy zpravodajský svět poznal. Ti dva byli nezastavitelní.

„Starý pán“, jak Harvath Carltonovi přezdíval, si Scota vždycky představoval jako svého nástupce a připravoval jej na převzetí Carlton Group, k čemuž mělo jednoho dne dojít. Jediný problém tkvěl ve faktu, že Harvath o to nestál.

Miloval práci v terénu. Ve skutečnosti byl na akci závislý. Rovněž někoho potkal.

S Larou a jejím malým chlapcem Marcem měl opravdovou šanci získat rodinu, po které vždy toužil.

Když Lara ve své práci významně povýšila a potřebovala tak zůstat v Bostonu víc než kdykoli předtím, musel učinit rozhodnutí. A taky to udělal. Rozhodl se odejít z D. C.

Starý pán tento jeho krok podpořil, zároveň však odmítl Harvathovu rezignaci. „Uvidíme, jak to bude dál,“ řekl tehdy.

Harvath nadále plnil smluvní úkoly pro Agenturu – a nejlepší na tom bylo, že je mohl odmítnout.

Ze svého pohledu potřeboval ke šťastnému a spokojenému životu tři „ingredience“: práci, někoho milovat a na něco se těšit.

Po zjištění, že se Ryanová chopí pozice prvotně určené jemu, pocítil os-  
ten viny. Věděl, že Starého pána zklamal.



Přesto se však rozhodl pro své dobro a pro svou vlastní budoucnost správně. O tom nepochyboval.

„Gratuluju.“

„Díky.“

„Ale proč teď? A proč to postrčení od McGeeho a prezidenta Portera?“

Ryanová se zaklonila do opěradla židle. „Je to složitý.“

„To většinou bývá.“

„Nevím, jestli bych s tím měla začínat.“

„A s čím?“

Zhluboka se nadechla a vydechla. „Není na tom dobře.“

„Počkat. Starému pánovi něco je? O co jde?“

„Drželo se to pod pokličkou, ale začíná zapomínat.“

Harvath se na ni podíval. „Demence?“

Přikývla. „Má Alzheimer.“

Měl pocit, jako by jej do prsou někdo praštil kladivem. „Jak dlouho už o tom ví?“

„Záleží na tom?“

„*Jak dlouho*, Lydie?“

„Diagnózu mu stanovili těsně před tvým rozhodnutím odejít do Bostonu.“

Harvathův záchvěv viny nabyl po této novince zcela nových rozměrů. „Ani slůvkem se mi o tom nezmínil.“

Věnovala mu poloviční úsměv. „Nechtěl tím ovlivnit tvoje rozhodnutí.“

„Je to hodně zlý?“

„Dělá mu potíže zapamatovat si nové informace, ale ty staré si pamatuje všechny.“

„Zhorší se to?“

Přítakala. „Typicky to začíná potížemi zapamatovat si něco nového. Čím více se nemoc v mozku rozšiřuje, tím jsou symptomy vážnější – častá je zmatenost ohledně času, dat, míst a událostí, spolu s dezorientací a prohlubujícím se podezíráním, i přátel a rodiny. Nezřídka se projeví změna chování a nakonec dochází k vážnější ztrátě paměti, po který může následovat

ztráta řeči, neschopnost polykat nebo chodit. Ani jedno není nic příjemného.“

Ryanová s úsměvem dodala: „On je ale odolnej zmetek. Nechce, aby ho kdokoli litoval.“

„Ale proč ty? Proč by někoho takovýho McGee a prezident Porter u CIA nechtěli?“

„Poněvadž reformy u Agentury neprobíhají tak dobře, jak jsme doufali.“

„Což znamená?“

„Což znamená, že je to jako otáčet bitevní loď.“

„Ale vědělas, že to nějaký čas zabere. McGee už vyhodil spoustu zbytečných lidí.“

„A to je dobrý začátek, ale nestačí to. Ne s těmahle rychle narůstajícíma hrozbama. U CIA pracují někteří naprosto fantastičtí lidé, ale ani zdaleka jich není dost, aby zvládli změnit tu zničenou původní kulturu. To je stále v nedohlednu.“

„Jakou v tom má sehrát roli Carlton Group?“

Chvilí přemýšlela o nejlepší formulaci své odpovědi. „Pokud CIA potřebuje úplnou rekonstrukci od podlahy až po střechnu, je Carlton Group tím domem, ve kterém budeme bydlet, než se to dokončí.“

Starý pán vždy věřil, a Harvath s ním v tom byl zajedno, že CIA je zapotřebí vypálit do základů a dát jí novou podobu podle vzoru jejího předchůdce, pohotovější Office of Strategic Services (Úřad pro strategické služby – OSS). Nicméně se vši tou zkostnatělou byrokracií ve Washingtonu pochyboval, jestli se toho vůbec kdy dožije.

Věděl, že ať už se o vykonání takové mise pokusí kdokoli, setká se s nesmírným vzdorem a negativními reakcemi – nebo hůř. „Vytočíš hodně lidí.“

„Proto se to drželo v tajnosti,“ odpověděla, „společně s Reedovou diagnózou. Říkám ti o tom, protože si myslím, že bys to měl vědět.“

Harvath její upřímné jednání oceňoval. Reeda Carltona nepovažoval jen za pouhého mentora. Byl jako jeho otec. „Co můžu udělat?“ Zeptal se. „Potřebuje něco? Potřebuješ něco ty?“

Seznam čítal mnoho položek, jejichž splnění byl úkol hodný Herkula. Nicméně jeden z úkolů zaujímal přední místa. „Carlton Group potřebuje vlastní oddělení speciálních operací.“

Harvatha toto sdělení nijak zvlášť nepřekvapilo. Tajné operace představovaly zcela zásadní součást národní bezpečnosti. Jedna z nejkontra-produktivnějších věcí, které kdy CIA provedla, spočívala v rozmístění svých tajných agentů na velvyslanectví po celém světě. Příliš mnoho jich začalo smýšlet jako zaměstnanci ministerstva zahraničí. Na každou dvouletou otočku s sebou brali své rodiny a soustředili se na další povýšení, zatímco o možném provedení či neprovedení té které operace nakonec rozhodovalo slovo velvyslance, nikoli šéfa pobočky CIA v konkrétní zahraniční zemi. Bujelo to jako zhoubný nádor.

V prostředí řízeném ministerstvem zahraničí se upřednostňovala diplomacie. Špionážní činnost, v závislosti na houževnatosti daného velvyslance, za touto činností výrazně zaostávala.

Příběhy dobrých mužů a žen pracujících na oddělení tajných operací postrádaly velká zpravodajská vítězství z důvodu nespočtu obav pocházejících od ministerstva zahraničí. Courání po diplomatických koktejlových večírcích, provádění nízkorizikových náborových operací a čekání na příchod neohlášených přeběhlíků ze zahraničí – to vše mělo své místo, leč totéž platilo i o komplikovaných vysoce rizikových operacích, které mohli přinést potenciální nečekaný profit. Dokud to mělo pod palcem ministerstvo zahraničí, Langley operovalo s jednou rukou přivázanou za zády.

Jestli má být Carlton Group efektivnější a výkonnější verzí CIA, bude potřebovat vlastní oddělení speciálních operací.

Vzhledem k množství práce, kterou ho Agentura zásobovala, to Harvatha ani nepřekvapovalo. To však neplatilo o skutečnosti, že před ním Ryanová tuto záležitost vytáhla.

„Proč o tomhle mluvíme?“ Zeptal se. „Nedoufá snad starý pán, že jeden z týmů povedu já, že ne?“

Ryanová zavrtěla hlavou. „Ne. Očekává, že to povedeš celý.“

Harvath nevěřil svým uším. „Vy jste se *oba* zbláznili.“

Zvedla ruce. „Tohle probereme později. Teď se musíš soustředit na to, co měl za lubem Mustafa Marzúk. O všem ostatním si promluvíme po tvém návratu.“

\* \* \*

Pracovali několik dalších hodin, pilovali Harvathův plán a prováděli finanční přípravy.

Když se Harvath postavil k odchodu, McGee i Ryanová jej doprovodili ven. Byl to dlouhý den. Potřeboval panáka a nějaký čas, aby si všechno promyslel.

Ještě víc však toužil navštívit Starého pána. Ale Ryanová jej od tohoto nápadu zrazovala. „Navštiv ho, až se vrátíš. Pořád tady bude. Neměj strach.“

Měla pravdu, přesto ho přepadaly obavy. Napadalo ho jen málo věcí, které jsou horší, než postupně přicházet o svůj zdravý rozum. *Lámalo mu to srdce*. Jedna jeho část měla pocit, že by se měl za to, že nechal Starého pána na holičkách, omluvit – jako kdyby tento čin pomohl Alzheimeru, kterým jeho rádce trpěl, vyléčit. Bylo to hloupé a on to věděl, přesto se však tohoto pocitu nedokázal zbavit.

Jiná jeho část prostě chtěla dát Carltonovi vědět, že na to není sám. Byl to jeden z nejlepších mužů, jakého kdy Harvath poznal, a tohle si rozhodně nezasloužil.

Vypadalo to, jako by mu Ryanová četla myšlenky. Namísto podání ruky ho objala. McGee mu potřásl rukou a popřál hodně štěstí.

Nato se vrátili zpět do domu a Harvathova mysl se stočila k tomu, co jej čeká.

Kdyby dával větší pozor, možná by vytušil přítomnost postavy ukryté mezi stromy dvě stě yardů od něj, která ho fotila digitálním fotoaparátem s teleskopickým objektivem.

# KAPITOLA 10

---

NEDĚLE  
SANTIAGO DE COMPOSTELA, ŠPANĚLSKO

**K**atolickou Svatojakubskou poutní stezku tvořila rozsáhlá síť tras rozestých napříč celou Evropou. Tyto trasy končily u masivní románské katedrály v Santiagu, kde byly pochovány pozůstatky sv. Jakuba Staršího – jednoho z dvanácti apoštolů a patrona Španělska.

Tursunov si mohl vybrat jakoukoli církevní budovu, ovšem tato byla výjimečná. Ze své pozice na náměstí Praza do Obradoiro pozoroval masy proudících turistů. Počet mrtvých bude mimořádný.

Nezaujala jej však jen pouhá oblíbenost této katedrály.

Během průzkumu zasvěcenému útoku na festivalu narazil na něco pozoruhodného. Vzhledem k poloze Black Rock City směřovala jeho středová osa přímo ke katedrále v Santiagu. Věděl, že se nejedná o náhodu.

Jeho matka, stoupenkyně duchovní cesty islámu zvané Súfismus, ho vždy nabádala, aby ve všem a všude viděl ruku Boží. Měl pocit, jako by jeho kroky vedl sám Alláh.

Jakub Starší byl též známý jako Maurobijec či „zabiják Maurů“.

V době úmrtí asturského krále Alfonsa II Maurové již získali nadvládu nad většinou Pyrenejského poloostrova. Podle obecně rozšířeného mýtu se mohlo jeho křesťanské království v severozápadním Španělsku nadále radovat ze své autonomie, leč sousedící islámský Córdoba emirát na oplátku požadoval obnovení „Tributu jednoho sta panen“ – každoroční daně v podobě padesáti panen aristokratického a padesáti panen prostého původu, která měla zaručit, že muslimská vojska do království nevpadnou.

Nicméně Alfonsův následovník, Ramiro I, tuto daň platit odmítl a obě strany se připravovaly na válku.

Legenda dále praví, že jedné noci před bitvou se Ramirovi zjevil ve snu sv. Jakub a ujišťoval jej o jeho vítězství. Následujícího dne vzýval Ramiro v bitvě u Clavija Jakubovo jméno a pobil se svými muži více než pět tisíc maurských bojovníků.

Sv. Jakub, na bílém koni, s bílým praporcem a dlouhým stříbrným mečem, údajně cválal mezi Ramirovými muži a stínal každého muslimského vojáka, který se před ním objevil. A proto se sv. Jakub stal známý coby Maurobijec a po celém městě se začaly objevovat jeho malby a sochy znázorňující tento ohavný skutek.

Útok na katedrálu, v níž jsou pochovány jeho kosti, a co je důležitější, spolu s nimi i jeho jméno, bude pro Islámský stát i muslimy po celém světě nepopiratelným vítězstvím. Tursunov plánoval jeho načasování velmi pečlivě.

Katedrálu navštívilo každý den více než 250 000 poutníků a srpen se z hlediska cestovního ruchu považoval za vrcholný měsíc. Vyčkáváním do jeho konce vystavoval celou akci značnému riziku, leč bylo důležitější zaútočit nejprve na festivalu. Američané se vyznačovali svým zpátečnictvím. Ve světle úspěšného útoku v Evropě by zvýšili u cílů ISIS zabezpečení a útoky by se tak možná staly příliš náročné na provedení. Bylo lepší využít momentu překvapení a tím je zaskočit. Nyní čekalo to samé Evropany.

Tursunov se zúčastnil „poutní mše“ jen jednou, leč svému účelu to posloužilo dostatečně. Jako všichni okolo si ji celou natáčel na mobil.

Podle jeho odhadů se na mši u hlavního oltáře dostavilo něco málo přes tisíc věřících těsně namačkaných v kostelních lavicích.

Velice rád by katedrálu v Santiagu de Compostela srovnal se zemí, ale s jejími širokými oblouky, sudovitým stropem a tyčícími se sloupci mu její konstrukce nešla do hlavy.

Nedisponoval odbornými technickými znalostmi bin Ládina. Zkušenosti nabral za dob své služby v tážické armádě následované kariérou u národních policejních sil v jednotce speciálních operací. Ani od jedné této složky se nevyžadovala demolice kostelů. Mnohem lépe se vyznal

v záležitostech souvisejících s dělostřelectvem a vyhazováním dveří z pantů pomocí výbušnin. Přesto se snažil své znalosti zdokonalit.

Prováděl experiment za experimentem a využíval k tomu křesťanské kostely a archeologická naleziště na území ovládaném ISIS s hojným výskytem robustních sloupů.

A přestože mu stavební konstrukce jednotlivých míst stále nešla do hlavy, došlo k odhalení něčeho podstatnějšího. S každým nově provedeným experimentem zjišťovali, jak zkonstruovat účinnější bomby. Obrovský pokrok zaznamenala zejména výroba jejich mučednických vest.

Se zdokonalováním technologie šla ruku v ruce jejich schopnost maximalizovat účinnost. Ať už se to týkalo budov či otevřených prostranství, vyvinuli zcela nový postup zvyšující smrtící účinek jejich útoků.

S těmito pokroky usiloval o nový způsob uspořádání jejich osazenstva. Nebylo vůbec zapotřebí zformovat jednu operační buňku. Chtěl vícero menších buněk, jejichž členové by nepochybovali, že pracují na vlastní pěst.

V případě dopadení jedné z nich by konkrétní operace stále mohla pokračovat. Bezpečnostní složky by ve skutečnosti mohly dokonce ve své ostražitosti polevit ve víře, že úspěšně narušily celistvost daného spiknutí.

Obnášelo to více práce, spojek a řetězec prostředníků, kteří se znali výhradně mezi sebou a nevěděli, kdo za čím stojí, respektive jak jedny instrukce souvisejí s druhými, ale Tursunov získal svoji pozici vrchního velitele ISIS pro Evropu právě díky své úrovni strategického myšlení. Jeho bratři v Americe by měli být dostatečně chytří, aby jeho vedení následovali.

Otevřel nový balíček cigaret Dunhill, jednu vytáhl, dal si ji mezi rty a zapálil. Zavřel oči, zašlukoval a pokusil se představit si, jak to v katedrále celé proběhne.

Zlatý hřeb poutní mše představovalo masivní mosazné kadidlo, kývající se prudce ve vzduchu z jedné strany na druhou. *Botafumerio*, zavěšené vysoko nad hlavním oltářem, se ovládalo pomocí několika lan, za něž se tahalo, a kadidlo tak vylétávalo do úžasných výšek, zatímco z něj vycházel nasládlý, aromatický kouř.

Tursunov se v duchu tíše se vzrušením pousmál při představě, jak procházejí *Tiraboleiros* – muži pověřeni manipulací s kadidlem – odění v červených róbách kolem věřících k oltáři.

Zde hlavní Tiraboleiro zapálí Botafumerio, z něhož se začne uvolňovat výrazná vůně.

Jakmile se ostatní Tiraboleiros připraví, chopí se na dané znamení současně lan, čímž dojde k dramatickému vymrštění kadidla ke stropu .

Během kývání sem a tam v hypnotizujícím rytmu poutajícím pozornost, během něhož jako by se kadidlo chystalo dotknout zdi samotné katedrály, se okolní vzduch smísí s omamným dýmem. Kadidlo bude vykonávat houpavý pohyb tak lehce a uvolňovat do okolí svoje nádherně opojné aroma, že bude celý ten výjev působit dojmem, jako by poskytoval možnost duševní komunikace s Bohem. Rozezněji se varhany a jeptiška se dá do zpěvu.

Tursunov otevřel s výdechem oči a podíval se na hodinky. Zbývalo několik vteřin.

Uvnitř už zvuk varhan přechází do ohlušujícího *crescenda*, jak hlavní Tiraboleiro natahuje ruku, aby zachytil houpající se Botafumerio. Tursunov začal odpočítávat od desíti k nule a opět rozžhavl popel na konci cigarety.

Vzhlédl a upíral svůj pohled na glazovaná okna zdobící západní průčelí.

Za tři sekundy se zachvělo celé město, když katedrálou otřásla série výbuchů, po níž se střepy z vitrážových oken a kusy planoucích kamenů, kostí, krve a lidského masa rozletěly do všech směrů.



# KAPITOLA 11

---

JUMAYL, LIBYE  
PONDĚLÍ

**P**o zveřejnění zpráv informujících o útoku na katedrálu v Santiagu de Compostela CIA Harvathův časový plán uspěla. Atentát si vyžádal přes čtyři sta lidských životů – dvaadevadesát amerických. Na celkový počet čtyř set zraněných připadlo více než sto Američanů. A tato čísla stále narůstala.

Ačkoli Španělé se shromažďováním informací teprve začínali, McGee a spolu s ním i všichni v Langley už měli jasno. V Santiagu de Compostela došlo k vypuknutí řady útoků, jichž se obávali.

A jestliže předznamenával tento útok pouhý začátek, situace se ještě o hodně zhorší. Potřebovali před touto hrozbou rychle získat náskok, jinak zemře spousta dalších lidí.

„Kdyby to ještě náhodou někomu nedocvaklo,“ oznámil ostatním Matt Morrison z předního sedadla, „tohle je vážně špatnej, zasranej nápad.“

Pět stop a jedenáct palců vysoký, jednatřicetiletý bývalý průzkumník od mariňáků z Cullmanu v Alabamě se neustále rozhlížel kolem sebe a mžoural přes tónovaná okna do okolí.

Auto řídil jeho kolega-průzkumník Mike Haney, čtyřicetiletý rodák z Marin City v Kalifornii, vysoký šest stop.

Rodilý Jihokalifornian Harvath se v zadní části bílé dodávky značky Toyota HiAce opřel o svoji neprůstřelnou vestu a seřizoval obraz ze sférické kamery namontované na střeše. Naproti němu si četl pět stop a deset palců vysoký devětatřicetiletý Tyler Staelin z Delta Force, pocházející z jižní části Illinois, brožovanou knihu od Brada Meltzera.

O jeden blok za nimi je v modrém Land Cruiseru následoval Navy SEAL Tim Barton a Zelený Baret z páté skupiny Jack Gage.

Všichni si na tuto misi oblékli civilní oblečení, na hlavy nasadili kšiltovky, oči si zakryli slunečními brýlemi a tváře keřijemi. I přes jejich opálení se jim však s davem doopravdy splynout nepodařilo. Smyslem celého tohoto „maskování“ bylo být co nejvíc nenápadní.

Harvath zpočátku neměl vůbec v úmyslu zapojit do této mise tým z festivalu, ovšem McGee na tom trval.

Libye se řadila k jednomu z nejnebezpečnějších míst na světě. Z nejbohatšího státu Afriky s nejvyšší průměrnou délkou života na kontinentu se poznenáhlu stal stát zbědovaný.

V těchto dnech netřímal pomyslné otěže bezcitný, krutý diktátor, nýbrž místní milice, jejíž loajalita byla nesmírně vrtková. Ráno jste někoho mohli pokládat za svého nejlepšího přítele a odpoledne se z něj stal váš nejzarytější nepřítel. Tato fakta ztížila do značné míry podnikání a prakticky znemožnila sběr zpravodajských informací.

Nacpat si kapsy cukrem a mít po ruce ten největší bič, jaký kdy kdo spatřil – to byl klíč k úspěchu. McGee dokázal naštěstí Harvathovi poskytnout přístup k obojímu.

Zatímco se nová vláda „národní jednoty“ usilovně snažila Libyi sjednotit pomocí jejího kapitálu v Tripolisu, kryla jim CIA spolu s americkou armádou záda a zajišťovala dostatečný prostor k „dýchání“ tím, že stíhala a zabíjela islámské radikály. V žádném případě nechťeli, aby se Libye změnila na další kalifát nebo připomínala Afghánistán v době před 11. zářím.

Ve své mnohamilionové hře „plácní mučedníka“ CIA platila za nutné zpravodajské informace, které americké vojenské velitelství pro Afriku (AFRICOM) následně využilo k provedení útoků za pomoci dronů. Kvůli jejich velkému množství neměl nikdo čas se ani na chvíli zastavit.

Leč hrálo se o hodně, tudíž neměl nikdo čas – což platilo zejména pro rodící se lybijskou vládu – vypořádat se s pašeráky. Jelikož měli na výplatní pásce místní milice, probíhal jejich byznys prakticky zcela beztravně.